LIBERTATEA

Anul III - N.° 19-20
Apare sub ingrijirea unui comitet
Ianuarie - Februarie 1953

C A I N

Când pentru prima oară a tunat împotriva omului glasul lui Dumnezeu a fost ca să întrebe: "Ce ai făcut, Caine, cu fratele tău?"

De atunci alți Caini și-au ucis frații pentru un cuvânt sau altul. Din pizmă pentru o jertfă neprimită, din sete de putere și din teamă pentru un tron amenințat, ca Irod, din sete de arginți, prin trădare, ca Iuda. Numărul Irozilor și al celor din seminția lui Iuda s'au înmulțit până în zilele noastre, până la Stalin și până la cei care nu-și mai pun ștreangul de gât în grădina Sângelui ci își plătesc păcatul aruncându-se dela un etaj înalt al unui sgârie-nori.

In toate timpurile și peste tot au apărut monștri pe care umanitatea i-a privit ca atare. Pentru asta s'au creat pușcăriile și casele de nebuni.

Când doamna Marthy (cu tânăra-i progenitură) a cerut separația de "epuratul" ei soț, am înțeles că—potrivit unei progresiste interpretări a codului civil—este vorba de "nepotrivire de caracter"... comunist.

Când însă puberul Thomas Frejka scrie Tribunalului din Praga spunând: "Doresc pedeapsa cu moartea pentru tatăl meu" gândul ni se încrâncenă în fața grozăviei. Intre clienții pușcăriilor și ai balamucului au fost și paricizi. S'a vădit însă că ticăloșia a fost comisă sub imperiul unei clipe de demență, printr'un act violent ce scapă controlului. Juvenilul Thomas Frejka o face însă deliberat, la masa de scris, justificând a priori bestialitatea sa. "Acuma văd că acest om nu poate fi numit o ființă omenească pentrucă nu are nici cea mai mică demnitate umană și a fost cel mai mare dușman al meu." Si, la sfârșit cere ca scrisoarea să fie arătată tatălui, iar lui, fiului, "să i se permită să-l vadă pentru a i-o spune însuși, în față."

Publicitatea făcută de presa comunistă nu este o revoltă—ca a noastră—ci un îndemn.

Ne întrebăm, nu este oare cazul să se reînființeze un nou Tribunal pentru crime împotriva umanității? Il socotim și indispensabil și urgent.

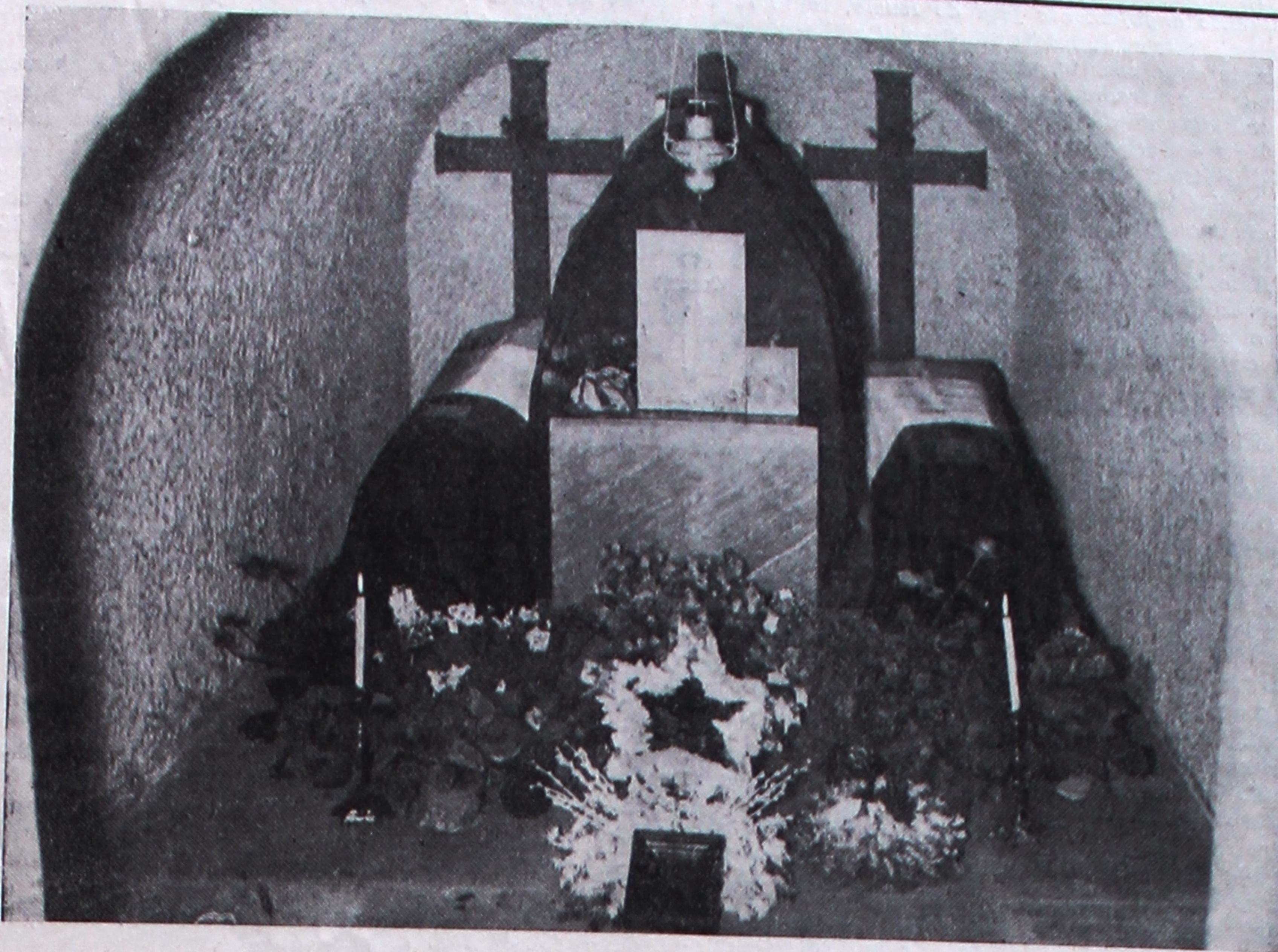
Procesul medicilor dela Kremlin o vădește cu prisosință. Comentariile făcute de presa engleză, destul de timorată, evidențiază lămurit că se face școală și un nou crez din uciderea fratelui.

C a i n , reapărut de undeva din țara Nod, nu mai fuge din "Fața Domnului" ci Il înfruntă cu cerbicia cu care Stalin sau Malenkof înțeleg să-și înfrunte nu numai dușmanii ci întreaga omenire în concepția ei de viață. Medicii au fost aleși unelte perverse a unei blestemate sete de putere luciferică. Fii ai lui Lameh ei și-au făcut datoria ordonată iar acum când devin inutili sau primejdioși, printr'un fariseic proces, sunt trimeși în fața plutonului de execuție.

Trebue oare să așteptăm "mângâierea" unui nou Noe prin care să fim mântuiți de moștenirea seminției lui Cain? Oamenii nu mai găsesc în sufletul lor resorturi pentru a pune capăt nebuniei?

In clipa în care zăgazurile amenință să se rupă și sălbătecia să se reverse într'un uriaș val de distrugere a tot ce a clădit civilizația creștină, se găsesc cuvinte fățarnice prin care să se impiedece realizarea spiritului de Cruciadă trebuitor propriei noastre apărări. Se socoate mai utilă apărarea unei poziții depășite decât a viitorului nostru.

Realizării armatei europene, care să facă față puhoiului bolșevic, i se opun considerațiuni de ordin... constituțional. Armata europeană nu este constituțională, se afirmă de unele guverne sau de către opoziție. Ne vine greu să înțelegem, dar suntem constrânși să deducem că ele, guverne și opoziție, preferă sinuciderea constituțională.

Mormântul dela Casa-Verde.

Caci asa a vrut si Dumnezeu: germenul unei innoiri sa nu poata creste decât din moarte, din suferinta.
Ion I. Mota.

+

Crișu Axente

Moartea nemiloasă ni l'a răpit în dimineața zilei de Sâmbătă 21 Februarie 1953, după o lungă și grea suferință ce-a suportat-o cu eroism până 'n ultima clipă.
Legionarii au pierdut un camarad bun, un luptător neînfricat și un gânditor subtil;
Emigrația noastră un patriot distins și un vrednic apărător al Neamului;
Străinii câți l'au cunoscut s'au despărțit de un suflet curat și o minte luminată.
Numele lui trăește mai departe.
El însuși pășește in rând cu noi.
Rugați-vă pentru Crișu!

LIBERTATEA

SELECTIUNEA IN DEMOCRATIE

Unul din capetele de acuzație cele mai grele ce s'au ridicat împotriva democrației—și pe bună dreptate—este că sistemul de guvernare electiv nu e compatibil cu elita, nu constitue un mijloc de a promova la conducerea țării oamenii de răspundere ai unei națiuni. Din urne poate ieși orice, în afară de caractere. Când se întâmplă contrariul și regula aceasta e infirmată, numai norocul decide.

Cum se explică această nepotrivire între electoral și elită? Mai întâiu, să ne punem de acord asupra ideii de elită. Ea îmbrățișează pe toți acei indivizi care cunosc legile de viață ale unui neam și luptă ca ele să fie respectate în cadrul statului. "Căci—spune Codreanu—sunt norme, legi naturale de viață și norme, legi naturale de moarte. Legile vieții și legile morții. O națiune merge la viață sau la moarte, dupăcum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi".

Mulțimea, care alege pe guvernanți, nu cunoaște aceste legi. "Mulțimea nu înțelege nici alte legi mai mărunte", necum să i se ceară un efort de interiorizare atât de dificil. Mulțimea nu e străină de aceste legi, ea le trăește într'o formă nedeslușită, dar nu o ajută puterile lăuntrice să și le însușească în toată plenitudinea. Iată, așa dar, că mulțimea nu-i competentă să se ocupe de selecțiune. Asupra cui să-și concentreze voturile, când îi lipsesc mijloacele sufletești ca să descopere pe cei mai vrednici să-i fie conducători?

Să presupunem totuși că mulțimea ar avea o idee, destul de apropiată, de aceeace înseamnă legile de viață ale unui neam. Asta nu e deajuns. Ar mai trebui ca indivizii ce o compun să fie înzestrați cu un remarcabil simț psihologic: care dintre candidați, după preocupările și comportamentul lor, corespund ideii ce și-o face fiecare despre elită? Un alt impediment în calea selecțiunii prin electiune.

Atunci ce este de făcut? Să renunțăm la selecțiune? Să lăsăm formarea elitei la voia întâmplării? In acest caz, lăsăm în voia soartei și istoria unui neam. Rezultatul desinteresului ce l-am arăta zilei de mâine va fi că, în locul legilor vieții, vor intra în funcțiune legile morții și în câteva generații fața neamului va fi devastată. Când un popor nu se mai interesează de elită înseamnă că s'au început pregătirile de înmormântare.

Să ne dispensăm de democrație? Nici aceasta soluție nu-i recomandabilă. Un neam se realizează cu splijinul tuturor forțelor lui. O elită, contemporană unei masse inerte, e cași cum s'ar agita într'un vid istoric. De altă parte, niciunul dintre membri unei colectivități naționale, nici cel din urmă pălmaș, nu e scutit de răspunderi față de istorie și față de Dumnezeu. Legile vieții și legile morții vibrează în tot corpul unei națiuni și atunci e firesc ca toți inșii ce o compun să pretindă a participa la plămădirea destinului național.

Cum atât forma de guvernământ democratică cât și elita sunt indispensabile unei vieți sănătoase de stat, trebue găsită formula în care cele două principii să coexiste, fără a-și pierde, unul sau altul, nimic din ceeace le este propriu. Pornind dela regula democrației, care implică constituirea mai multor grupări politice, nu se oferă altă soluție decât de a dubla funcțiunea partidului, încredințâdu-i, odată cu sarcina de a-și recruta o massă electorală și misiunea de a fi făuritor de elită. In interiorul său, partidul s'ar conduce precumpănitor după legea selecțiunii, făcând să ajungă la locurile de conducere cele mai distinse elemente ce le posedă. In raporturile cu mulțimea, cu celelalte grupări politice și în stat, partidul s'ar supune cu rigurositate verdictului popular și regulelor vieții parlamentare. Prin vot, partidul nu îndeplinește decât un mandat global al națiunii. Prin organizația sa internă, consfințește la locurile de conducere pe cei mai bravi cetățeni, tocmai pentru a duce la bun sfârșit mandatul

(urmare în pag. 3)

"SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENTIALUL"

Moța și Marin ne-au dat pilda cutremurătoare a morții eroice pentru idealul vieții creștine, plecând dela această lozincă, care stă la temelia Mișcării legionare.

Idealul însă nu se poate înfiripa, nici împlini, dacă din adâncurile noastre nu străbate suflul de credință dreaptă, așa cum o cere Mântuitorul: "Dacă rămâneți în cuvântul meu, *atuncea* discipoli ai mei în adevăr sunteți, și veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi."

Fără împlinirea cuvântului nu poate să fie adevăr; și numai puterea acestuia ne eliberează de păcatul scăderilor omenești. Pentru aceasta trebuie să facem jertfă, oricât de puțină, dar jertfă; să ne deprindem cu ea și cu ideia ei. In fiecare zi și ani dearândul să ne obișnuim cu gândul c'avem o datorie mai înaltă decât obligația de-a ne îngriji puținătatea pământeană.

Moța dintru început și Marin după el s'au ostenit să cerceteze cu multă râvnă binele și frumosul, care rezultă din sacrificiu, din dăruirea pentru ideal, din respectul pentru ce este esențial și nobil în imperiul conștiinței celor chemați și aleși.

Pân'a sosit momentul când s'a petrecut închinarea pentru jertfa cea de pe urmă, au îndurat multe umilințe, au încercat toate demersurile și nenumărate au fost desamăgirile, cari le-au amărât sufletul; cu toate acestea echilibrul moral și resorturile lor profunde s'au întărit și-au crescut din suferința și experiența cea de toate zilele.

Lumea de fantasme ce se agită în jurul nostru ne împiedecă de atâtea ori să vedem cu claritate drumul vieții. Atunci este nevoie să dăm lupta pentru a străpunge stratul de visări, pentru a face anatomia stărilor de confuzie, pentru a ne examina capacitatea și valoarea interioară, ca să nu pierdem contactul cu evoluția de ansamblu.

Moța a isbutit să descopere realitățile, cele concrete și crude, cele indispensabile vieții; astfel el a întrezărit greutățile biruinței legionare. Așa s'a făcut, c'a stabilit adevărul și după ani de zile l'a sfințit cu sângele său propriu luându-l alături cu el în eternitate și pe fratele său, Marin.

Ieșirea din haos și așezarea păcii se face cu anevoe, cu multă durere și mare pierdere. Ei, prin moartea lor, le-au realizat acolo unde pâlpâiau presimțiri, unde se arătau semne, ca pentru vremea de astăzi, în instinctul suveran al mulțimilor străbătute de "mistica națională" definită de Căpitan în altă împrejurare.

Pe acea vreme, Tara întreagă se luminase, pentru ca iarăși umbrele infernului s'o întunece și peste trupul și sufletul ei să se întindă marea tragedie de acum, pe care n'a meritat-o niciodată.

Dar adevărul rămâne enunțat si cuvântul s'a împletit cu fapta, pentru ca adevărul, cuvântul și fapta împreună să ridice în vătăcei și să-i pregătiască în credință "pe marele drum dureros al jetfei pentru binele altora, pentru binele neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu", la capătul căruia să se înalțe măreața instituția libertății omului și-a gândurilor lui.

Vasile IASINSCHI.

RECAPITULARE

Publicăm aceste rânduri, sosite cu întârziere pentru numărul din Noembrie,

"Un om nou"! —Anunţă şi cere dârz un tânăr de douăzeci de ani, fiind cel dintâi alarmat de paraziţii tulburători de linişte şi armonie în atmosfera vieţii sociale româneşti, de după primul război mondial.

"Un om nou"! —strigă cel ales, prinzând cu antenele sufletului său semnul divin, intuindu-l ca singura putinţă de mântuire, pe care Atotputernicul o mai acordă omenirii.

Inţelegând actualitatea acestei vreri dumnezeieşti, se ridică, se răscoală, se împotriveşte şi înfrăţit cu bătrânul şi credinciosul Nistru încearcă a pune trupul lui de Făt-Frumos stavilă împotriva crivăţului bolşevic nimicitor.

Corneliu Z. Codreanu—vede această primejdie cu 22 de ani mai degrabă şi se opune cu toată fiinţa lui de Predestinat agresiunei dela nordest. Adesea este trântit la pământ, dar el se ridică de fiecare dată cu puteri înzecite, se luptă, respinge, clădeşte, educă, conduce.

Câţi conduce? Puţini!

Gândurile lui sublime emană cu o anumită frecvenţă sufletească şi ele nu pot fi recepţionate decât de suflete corespunzătoare. Si aceste la început sunt numai câteva. Dar el ştie că sufletele se pot modela, curăţi şi reclădi. Pe acest teren educativ munca lui fără odihnă dă rezultate.

Si iată, că cel singur mai are unul, apoi sunt cinci şi după ei o cohortă; la sfârşit o Legiune pe cuprinsul Tării.

Dar ce poate face o picătură de nectar într'un pahar de otravă? Si miile de grădini încă nu ajung să înlocuiască un nesfârşit deşert de mărăcini.

Răul este mai tare; Căpitanul cade; Legiunea este înlănţuită, fugară, pribeagă.

L-au omorât pe el sau au săpat groapa Tării şi a civilizaţiei creştine?...

Puhoiul bolşevic a trecut Nistrul şi rânjeşte acum depe malul Elbei; dar în Carpaţi şi mai departe tineretul Căpitanului n'a capitulat oriunde l-a prins vremea. Se pregăteşte şi aşteaptă pe-o nouă poziţie strategică ceasul de mâine.

Acest tineret continuă să trăiască după voia lui Dumnezeu şi'n duhul Căpitanului, care se ridică tot mai mult ca un uriaş, pe culmi nebănuite.

Primeniţi-vă sufletul! Mântuiţi-vă!

Legionarii au numai un singur duşman: pe Antichrist.

Dumitru Neaga.

REPRODUCEM DUPA "CHICAGO DAILY TRIBUNE"

UN VIOLONIST ROMAN NE FACE SA ADMIRAM O TECHNICA CLARA SI TONALITATI ARMONIOASE

Eugen Stoia are tonalitati care rând pe rând sunt luminoase sau frumos umbrite. El este în stare să cuprindă orice intensitate de volum: de la "pianissimo-uri" care par adevarate soapte, la "fortissimo-uri" care nu ating niciodata stridenţa.

Acest tânăr violonist, român din naştere, care acum participă intens la viata artistică din St. Louis şi Kansas City, a dovedit, în cursul recitalului ce a avut loc marţi seară la Kimball hall, că extraordinara gingăsie a tonurilor exprimate de el e departe de a fi singura lui inzestrare.

Felul lui de-a se exprima dădea impresia elocinţei unei cuvântări inteligente si lipsită de emfază. Technica lui era curată si rafinată.

Sonata in A major de Händel cu care Stoia a inceput concertul a dat o indicaţie asupra insuşirilor cu care este inzestrat.

Execuţia nobilelor melodii a fost plină de acea necesară demnitate. Sunetul vioarei sale era bogat, dar nu intr'atât să introducă o somptuozitate nelalocul ei in această muzică.

Prilejurile pentru un stil mai flexibil, ce le oferă sonata lui Franck au fost minunat exploatate. Aici maestrul a folosit vestitele lui "pianissimo-uri" aproape supranaturale si "forte-uri" pline de pasiune.

Dna. Dorothy Dring Smuts a acompaniat la pian cu discretie si competinţă.

S'A PRIMIT LA REDACTIE

América.—A. XLVII, N. 91-102, A. XLVIII, N. 1,3.
Antologie aromânească. C. Papanace (Biblioteca română Freiburg).
Arhiva.—Noembrie, 1952.
Bire.—A. VI, N. 148-150.
Brücke zum Westen.—A. I, N. 3.
Buciumul.—N. 6-7.
Buletin de informaţii (Australia).—N. 2.
Buletin de informaţii (Germania).
Cahiers roumains.—A. II, N. 16.
Calendarul Bisericii ortodoxe din Paris, pe 1953.
Căminul.—A. II, N. 5.
Colecţia Neamul Românesc (D. Pârău). Neamul românesc, România.
Credinţa.—12.
Cronica Românească.—A. III, N. 11, A. IV, N. 1.
Culegere de basme.—A fost odată (Biblioteca rom. Freiburg).
Curierul (Brazilia).—N. 39.
Cuvântul Studenţimii.—N. 2-3.
Dacia.—A. VII, N. 10.
Doine V. Alexandri (Biblioteca română Freiburg).
Drina.—A. III, N. 1-2.
Exil.—A. I, N. 1.
Făclia.—A. V, N. 77.
Indreptar.—A. II, N. 12, A. III, N. 1 (împreună cu broşura: Centenarul lui N. Bălcescu de N. I. Herescu).
Insemnări.—N. 13.
Luminătorul.—A. XXVII, N. 10-12.
Martiri Legionari. C. Papanace.
Moftul român.—N. 5, 6.
La Nation roumaine.—A. VI, N. 102-106.
Notiziario.—A. I, N. 1-3.
Patria.—A. IV, N. 11-12, A. V, N. 1.
Poezia rezistenţei româneşti Ion Stegaru şi Onofrei Puşcăriaşul.
Opere alese. I. L. Caragiale (Biblioteca română Freiburg).
România.—A. V, N. 1.
El sistema económico en las misiones jesuíticas, Prof. Oreste Popescu.
The Sword.
Unirea (Berna).—A. II, Noembrie-Decembrie, 1952.
Unirea (Cleveland).—N. 10-12.
Vatra.—N. 25, Ianuarie, 1953.
Vers.—A. II, N. 4.
Vestitorii.—A. II, N. 5.

CRONICA EXTERNA

MESAGIUL PRESEDINTELUI

Revocarea acordurilor secrete de către Preşedintele Statelor Unite în mesagiul adresat Congresului, înseamnă nu numai renaşterea nădejdei pentru neamurile cotropite de soviete, ci şi deschiderea unei epoci noi în istoria modernă.

In mod sumar, publicul ştie că este vorba de anumite angajamente faţă de Rusia, luate la Teheran, Yalta şi Potsdam de către aliaţii occidentali. Aceste angajamente, prin natura şi conţinutul lor, erau în contradicţie flagrantă cu marile principii proclamate de politica oficială a aceloraş state.

Este desigur greu de stabilit astăzi data exactă a diferitelor acorduri secrete. Existenţa lor reese însă dintr'o serie de atitudini şi hotărâri pe care contracianţii au fost obligaţi să le ia, în conformitate cu cele înţelese.

Este, de pildă, greu de stabilit vechimea exactă a acordului secret prin care aliaţii au cedat influenţei sovietice jumătatea orientală a Europei. El a fost probabil rezultatul unor târguieli îndelungate în care Anglia a încercat să salveze măcar Grecia, atunci când naivitatea stranie a politicei rooseveltiene şi presiunea fără scrupule a Kremlinului faceau imposibilă orice măsura de garanţie pentru perioada de după război.

Din memoriile lui Cordell Hull (citate şi de Markham în cartea sa "Rumania under the Soviet joke", ediţia engleza) reese că patru zile numai după sosirea D-lui Visoianu la Cairo, adică la 30 Mai 1944, Lordul Halifax cerea secretarului de Stat American, în numele guvernului Englez, acordul pentru ca România să fie lăsată definitiv în zona de influenţa rusească. Cordell Hull a refuzat. Ziua următoare, Churchill însăşi trimite lui Roosevelt o telegramă conţinând aceeaşi cerere urgentă. In ziua de 8 Iunie, altă telegramă la care Guvernul american nu răspunde. La 11 Iunie a patra intervenţie urgentă a lui Churchill. De data aceasta Cordell Hull este absent şi telegrama ajunge direct la Roosevelt care dă imediat acordul cerut. Hull află deabia la 26 Iunie, fiind la Cairo şi în mod cu totul incidental, de hotărârea preşedintelui.Iată un exemplu de cum funcţionează un acord secret; de data aceasta atât de secret încât s'a făcut nu numai fără ştirea şefului departamentului răspunzător, dar chiar împotriva opiniei lui categorice.

In general, punctele care au dat naştere la acorduri secrete au fost:

1.—Numărul de voturi în ONU. La Yalta Rusia cerea 16 voturi (unul pentru fiecare republică sovietică). America stătea pe principiul votului unic pentru fiecare mare putere (folosind logica ruseasca, USA ar fi putut cere 48 de voturi). Problema s'a desbătut într'o şedinţă secretă la care au luat parte: Roosevelt, Stalin, interpretul rus si Alger Hiss (actualmente condamnat pentru spionaj în favoarea Rusiei). Rezultatul conferintei: Rusia obtinea trei voturi si Statele Unite unul!

2.—Acordul privitor la Răsăritul Indepărtat. Tot la Yalta, Stalin a făgăduit să intre în război împotriva Japoniei, dar cu următoarele condiţii: existenta Republicei Populare Mongole este confirmată (împotriva intereselor aliatei China): Rusia recuperează partea de sud a peninsulei Sakhalin şi arhipelagul Kurilelor (importanţă strategică extremă într'un viitor război cu Statele Unite); baza navală de la Port Arthur (câte amintiri istorice nu trezeşte acest nume) este închiriată Rusiei pe un timp îndelungat; Portul comercial Dairen este internaţionalizat în avantajul Sovietelor; calea ferată din China de răsărit şi Sud-Manciunreanul sunt administrate de o companie sino-sovietică.

3.—Dreptul pentru Soviete de a duce în Rusia cea mai mare parte a industriei Germane.

4.—Dreptul de veto la ONU (prin care Rusia a paralizat toată viaţa politică internaţională după razboi).

5.—Predarea refugiaţilor de sub teroarea sovietică, poliţiei NKVD.

5.—O acţiune comună pentru intimidarea Spaniei şi impunerea unui guvern "popular" în această ţară (adică Kremlinul să reuşească după război şi fără prea multe cheltuieli, ceace nu reuşise în 1936).

Desigur au mai fost si alte puncte despre care vom afla în curând. Abia peste câtva timp vom realiza toată însemnătatea şi toate consecinţele declaraţiilor preşidenţiale. Ele au oprit mişcarea accelerată cu care lumea occidentală se grăbea spre prăpastie.

Observăm cu această ocazie o discreţie stranie în presa occidentală, cu privire tocmai la pasagiul referitor la acordurile secrete. O presă iubitoare de libertate, strajă împotriva tiraniei sub orice formă, ar fi trebuit să ajungă la un paroxism de entusiasm la citirea cuvintelor izbăvitoare. Duşmana de totdeauna a popoarelor libere, diplomaţia secretă cu ruşinoasa cumpărare şi vindere de neamuri ce o implică, fusese demascată ca niciodata până acum. Reacţia a fost dimpotrivă, mai mult decât modestă, câteodată chiar negativă. Un mare ziarist francez, de pildă, a sustinut că Eisenhower n'a denunţat acordurile de la Yalta decât fiindcă Rusia nu a vrut să semneze tratatul de pace cu Japonia. Popoarele mici ar fi putut crede că, cuvintele preşedintelui au izvorît dintr'unul din acele mari şi generoase gesturi de care ştim că America este capabilă? Marele ziarist se străduieşte să le scoată această izbăvitoare credintă.

Care este cauza acestor rezerve, acestei dubioase discreţii cu care se comentează revocarea acordurilor secrete în cea mai mare parte a presei apusene? Nimic mai mult decât bine cunoscutul complex a lui Damocles. Multe personalităţi occidentale îsi închipuie că dacă preşedintele Statelor Unite ar tuşi prea tare, acest sgomot ar putea deslănţui avalanşa diviziilor sovietice peste capetele lor. Si atunci prudenţa îi îndeamnă să nu mişte, să nu supere şi să nu îngrijoreze pe dictatorul de la Moscova. Discreţie, prudenţă, tact, diplomaţie! Revocarea acordurilor secrete? Incet, încetişor, să nu se tulbure apele.

Congresul american însă nu a arătat aceeaşi subtilitate politică: când preşedintele Eisenhower a rostit cuvintele relative la acordurile secrete, Congresul întreg le primi cu nesfârşite ovaţiuni.

In ceeace priveşte deneutralizarea Formozei: şoapte alarmate şi orchestrate în toate redacţiile şi oficinile politice. Dl Eden, la Londra, s'a grăbit să exprime guvernului american îngrijorarea guvernului britanic în ceeace priveşte consecinţele acestei hotărâri.

Toate aceste reacţii isvoresc din eroarea constantă, veche de treizeci şi cinci de ani, a majorităţei oamenilor politici europeeni. Ei cred, sau se fac a crede, că agresivitatea Rusiei Sovietice este un reflex faţă de activitatea celorlalte puteri, sau faţă de ceeace cred ruşii că este intenţia acestor puteri. Nu s'a înteles încă, în multe locuri, că agresivitatea Rusiei Sovietice este esenţa însăşi a politicei lor. Străduinţa demonică de a ajunge la stăpânirea lumei nu este provocată la ei de teama diviziilor europeene pictate pe hărţile Nato-ului şi nici de undele electromagnetice ale posturilor de radio. Sovietele se luptă pentru stăpânirea lumei fiindcă de la început acesta a fost rostul revoluţiei mondiale comuniste a căror avantgardă massivă o formează.

Revocarea acordurilor secrete, deneutralizarea Formozei, înarmarea trupelor lui Ciang Kai Cek, trimiterea de material în Indochina, nu-i vor "provoca" pe Sovietici. Ce-i provoacă este slăbiciunea, şovăirea, laşitatea şi desbinarea lumei libere. Din recunoaşterea acestui adevăr essenţial a izvorât hotărârea americană de a întreprinde o politică nouă şi hotărâtă. Prima manifestare a acestei politici a fost mesajul presidenţial.

Acuma să vedem reacţia adversarului. Sunt indicii că amatorii de senzaţional vor fi, pentru moment şi cel puţin din partea Rusiei, dezamăgiţi.

ILIE VLAD

O REINTALNIRE CU ION SAN-GIORGIU

La Universitatea din Toronto, Profesorul Barclay Fairley şeful departamentului de germană, îmi scoate într'o zi dintr'un raft, un volum de I. Sân-Giorgiu. Din "Lirica lui Goethe", o antologie românească (Ed. Adevărul, S. A., Bucureşti). Se uită lung la mine. "Il cunoşti?" Dau din cap afirmativ. Iau cartea şi o joc în mâni ca pe ceva drag. Un salut al profesorului de dincolo de mormânt. E o carte dată cu dedicaţie profesorului canadian, la congresul germaniştilor, de la Weimar, august 1935. Apoi în drum spre casă, profesorul Fairley, ascultă atent povestea despre ultimii ani ai aceluia care a fost profesorul şi germanistul român, scriitorul, poetul şi patriotul Ion Sân-Giorgiu. Colegul său.

—Vasăzică, nu-i adevărat că s'a sinucis?

—Nu, domnule Profesor. Ion Sân-Giorgiu era atât de departe încât era în stare să creieze viaţă, nu s'o curme pe cea dată. A murit frumos, conştient, cu geamul deschis ca Rilke, ca să aibă sbor spre larg...

Si acum stau cu traducerile din Goethe, pe masă. Răsfoesc cartea. O citesc. Apoi mă pierd în ea. Nu sunt traduceri, ci poeme recreate. Un poem care transpune opera altuia mare, de dinaintea lui, la lumina căruia s'a liberat interior. A tradus, câte puţin din toate fazele de creaţie lirică a lui Goethe. Din epoca Frankfurt şi Strassburg (Măcieş din Vale, Cântec de Mai, Bun sosit şi Rămas bun, Pe lac, Prometeu, Ganymed, Cântecul duhurilor de-asupra apei, etc), apoi din Faust: cântecul Margaretei la Vârtelniţă (Mi-i liniştea dusă/şi inima grea, /De-acum zădarnic/ Chem liniştea mea) şi câteva bucăţi din aşa zisa perioada Charlotte: Peste culmi (Uber allen Gipfeln...), Liniştea mării. O specială notă merită traducerile Elegiilor romane (Römische Elegien) şi a sonetelor din epoca de maturitate a lui Goethe. Bine reprezentat e şi *Divanul* (West-östlicher Divan). Volumaşul se încheie cu *Elegia dela Marienbad*, tradusă întreagă. Citeşti şi nici nu simţi că sunt traduceri. Lucruri împlinite, totuşi credincioase lui Goethe, menite să satisfacă şi pe germanistul şi pe poetul Ion Sân-Giorgiu.

Mi-i ca şi cum m'am întâlnit iar cu Domnul Profesor. Vrea să fie mereu între noi, cu noi. Păşeşte în rând cu cei ce am mai rămas în exil, în credinţă şi furtună. De aceea, cutremurat, îi însemn această *trăire* printre noi ca valoare. Creaţie în numele culturii şi neamului şi mă întreb: Cine va fi compatriotul vrednic să afle ce s'a făcut în Germania cu volumele din studiul asupra lui Goethe pe care profesorul le dăduse deja la editor? Dar cu studiul "Faust in der Welt"? N'ar putea fi scoase la lumină? El merită recunoştinţa asta din partea noastră.

V. Posteuca.

CRONICA BASARABIEI SI BUCOVINEI

Iscusinţă politică? ...

E par'că o supremă hotărâre a oficialităţii noastre din exil de a nu mai aminti niciodată, nicăeri, de Bucovina şi Basarabia. Vin şi trec anumite sărbători naţionale, ce prăznuesc anumite date ale chinuitei noastre istorii, dar peste aceste sfinte cenuşerese ale familiei româneşti e aruncată tot mai mult uitarea, nepăsarea. E oare această întoarcere a feţei noastre dinspre mândrele lor plaiuri si altare, numai o iscusinţă politică?

In tot cazul au permis intrarea Ruşilor în 1940 fără nici un glonţ de puşcă. Si după 4 ani de vitejească luptă cu monstrul dela răsărit, dar si de nenoroc, aceaşi vechi virtuoşi ai "iscusinţei politice" au deschis iar porţile, de data asta lăsând puhoiul de otravă şi crimă, peste toată ţara. Si la Paris a fost semnată fără ezitare cedarea Bucovinei şi Basarabiei către Rusia. O elită politică mai "finlandeză" (ca să vorbim în limbajul eroismului modern) ar fi schiţat măcar un gest de protest, o răbufnire a durerii, care să rămână în istorie. Ne-am aşteptat ca Guţă Tătărăscu să aibă o ieşire eroică să le strige vesticilor în faţă trădarea pe care ei o împlineau faţă de neamul nostru şi de umanitate. Era doar la Paris, in capitala libertăţii! Dar el n'a făcut-o. Inţelepciune politică? Iscusinţă? Adevărul pare a fi altul. Spinarea care stă îndoită toată viaţă nu poate face eforturile unei ridicări bruşte. Ne-a lipsit aci omul politic care altădată pentru dreptul României a trântit uşile la Versailles şi-a plecat. Dar vor zice ei: "Ei şi ce dacă s'a semnat tratatul dela Paris? Hârtiile nu pot închide şi pecetlui viaţa, ascensiunea istorică a neamurilor. Vor veni braţe cari vor purta spade mai tăioase decât condeiele cari au semnat un act de ruşine şi umilinţă şi totul va reîntra în normal. Tratatele nu sunt făcute pentru vecie. A fost un gest de circumstanţă." Să admitem că e aşa. Dar de atunci multe s'au schimbat în lume. Rusia nu mai e marele aliat. Responsabilii omenirii şi-au deschis, mari, ochii. Ce nu s'a putut spune ieri, se spune cu emfază azi. Lumina nu mai e ţinută sub oboroc şi dreptăţii i s'a dat iar condei în mână şi glas să se afirme. De ce atunci numai politicienii români nu se arată iscusiţi? De ce continuă să consfinţească printr'o semnificativă şi vinovată tăcere un gest al trecutului? Nu cumva actul a fost al inimii lor? Nu cumva s'a consumat la *Paris* mai mult decât o *nenorocire şi o iscusinţă? Cum să* explicăm altfel tăcerea celor în drept la adresa Bucovinei si Basarabiei? Scăpare din vedere? Neglijenţă? Neactualitate a problemei? Are cineva gerul să spună că această problemă se va rezolvi odată cu marea problemă a libertăţii româneşti? E oare sigur acest lucru? Să nu se uite că pacea nu vom face-o numai noi Românii. La masa discuţiilor vor fi şi alte naţiuni cari se vor ridica să ceară aceste pământuri. Si tăcerea noastră de azi le dă duşmanilor noştri posibilitatea să strecoare în mintea omenirii convingerea că aceste pământuri ar fi ale lor. Acum un an Ucrainienii americani în congresul lor au votat o rezoluţie privind drepturile lor istorice asupra Bucovinei şi Basarabiei. Iar acum mai recent un ziar al Ucrainenilor catolici (din Statele Unite) pune perfid problema imposibilităţii noastre de a rezista în faţa Rusiei din cauză că suntem ortodoxi. Vor veni, chipurile, ei, Ucrainenii, să apere aceste pământuri, pentrucă sunt mai capabili. Si neomeniile curg gârlă. Dar responsabilii exilului nostru par a nu avea timp să se ocupe de aşa ceva. Să dea răspunsuri, să întreţină o opinie favorabilă nouă pentru eventualităţile de mâne. Tac şi acum din iscusinţă? Si-au încovoiat spinarea atât de adânc în faţa marilor cancelarii, încât nu şi-o mai pot îndrepta. Cred şi azi când li-se spune că nu e "prudent"? Sau te pomeneşti că n'au timp s'o facă! Au bieţii oameni de prăşit, de tras la coasă şi de cules porumbul guvernării de mâine. Foarte probabil. Sunt probleme mai mari car-i confiscă total... De aceea vom face-o noi, aceştia cari lucrăm numai în fabrici, şi cari ne sângerăm inima, de aproape patru decenii în sârma ghimpată a "iscusinţei" politice. Ne vom apuca, pur şi simplu şi vom striga *dreptate*. Fără calcule, fără jenă. Să nu se creadă că poate exista libertate românească fără Bucovina şi Basarabia. Cei ce-au semnat, dacă nu-şi pot strivi semnătura, să plece la agrum şi aratrum pe fermele americane. Si să-i lase la volanul destinului românesc pe alţii. Mai sunt oameni şi-n exilul românesc. Nu-i numim azi. Dar îi vom numi mâne. Cât despre Basarabeni şi Bucovineni ei trebuie să ştie că e ora lor. Glasul lor trebuie să se audă. Cât trăim pe pământ (şi după aceea, ca strigoi, măcar) va trebui să strigăm mereu durerea acestor două provincii româneşti trădate şi vândute. Când bolşevicii ni le golesc de suflete şi braţe româneşti şi când alţii se ridică cu pretenţii asupra lor pentru mâne, e cazul să trecem peste iscusinţa oficialilor. Să ţinem aceste două nume ca două steaguri de pe cerul tragediei romănesti: *Basarabia şi Bucovina.*

Vasile POSTEUCA.

SELECTIUNEA IN DEMOCRATIE

(urmare din pag. 1)

primit dela națiune. In modul acesta, cele două principii sunt deopotrivă satisfăcute. Ce rânduială își face fiecare partid în propria lui casă, îl privește. Esențial este ca procesul selecțiunii să se desfășoare în condiții normale. Mediul intim al partidului trebue să devină un mediu creator de elită. Dar cu aceiaşi stringență se impune consultarea voinței populare de către partide, intr'o formă care să nu lase nici un dubiu asupra exprimării și interpretării ei. In partid s'ar suda două fețe: una în care ar predomina ordinea aristocratică (aristocrație spirituală) și alta îndreptată în afară, spre lume, spre mulțime, spre celelalte partide, spre stat, în care e valabilă ordinea democratică.

Daca analizăm structura partidelor ce se chiamă democratice, dela noi sau de aiurea, constatăm că și în cadrul lor lucrurile nu se petrec altfel. O anumită selecțiune se întâmplă și acolo. Nu massa partidului rezolvă problemele lui de conducere, cu toate că, luându-ne după forme şi aparențe, asta ar fi indicația, ci un grup restrâns de persoane, cari gravitează în jurul unui șef. Pentru a pătrunde în sânul acestei minorități conducătoare, în zadar vei forța nota de jos în sus, agitând procurile obținute la periferia partidului. Trebue să fi acceptat în prealabil de cei cu drepturi câștigate în partid. Deosebirea este aceasta, cel puțin din experiența făcută cu partidele românești, că selecțiunea se petrecea pe deandoaselea. Nu cei mai înzestrați, cei mai onești, cei iluminați de marile rosturi ale națiunii, erau chemați la locurile de răspundere, ci asimilarea se făcea exclusiv după jocul intereselor personale. Era o potriveală între vechii și noii conducători ai partidului pentru a exploata resursele țării în dauna masselor populare și a intereselor permanente ale neamului.

Dealtminteri, această supremație a ierarhicului în toate partidele politice indiferent de programele ce le afișează, este expresia unei legi generale a societății: diviziunea ei într'o clasă conducătoare și o clasă condusă. Orice tip de societate—cum arată Mosca *în teoria clasei dirigente*—are următoarea înfățișare: o minoritate organizată, ascultând de un impuls unic, domină asupra unei majorități neorganizate. De îndată ce un grup de oameni depășește anumite limite, apare fenomenul. Niciun grup organizat, nici o mișcare politică sau socială nu se poate sustrage acestei legi, pe care Robert Michels o numește legea de aramă a oligarhiei (oligarhie, în sens etimologic). Viața socială nu se poate imagina fără organizare. Organizarea, la rândul ei, reclamă o direcție, o constantă de eforturi, ceace presupune o diferențiere de funcțiuni, o minoritate dirigentă. Si această minoritate nu-și poate împlini chemarea decât creindu-şi o structură proprie, care să fie la adăpost de nestatornicia mulțimii. Tendințele autoritare sunt inerente organizării sociale. La această concluzie ajung toți machiavelienii contemporani, adică oamenii de știință socială care se pretind a fi cei mai realiști, cei mai puțin înclinați spre utopie și fictiuni și care nu pot fi bănuiți de antidemocratism. Problema care se pune pentru ei este de a stabili limitele democrației, pornind dela această realitate inexorabilă.

In consecință, dacă strict științific privite lucrurile, toate grupările politice sunt tributare selecțiunii, în constituirea cadrului lor de conducere, nu este mai bine să-i spunem pe nume și să-i dăm întrebuințarea cea mai potrivită cu nevoile neamului? In loc de a păgubi neamul, acceptând ca selecțiunea să fie compromisă de idea profitului personal, e mult mai înțelept să o utilizăm pentru formarea elitei. Selecțiunea în serviciul elitei, nu înseamnă autoritarism, ci o consacrare, o recunoaștere a unor merite şi posibilități. E bucuria de a descoperi oameni noi, oameni de talent, și a le face bucuria de a-și arăta vrednicia lor la conducere. Locul ce li se cuvine ei îl ocupă fără semeție, știindu-se chemați la treabă și nu la bunăstare.

Selecțiunea odată realizată, nimic nu stă împotrivă ca, în interiorul elitei, să intre din nou în funcțiune principiul electiunii. Dar cei cari aleg acum nu mai sunt niște neștiutori, ci oameni întregi, cari au trecut prin nenumărate încercări, până ce au ajuns în situația de a alege pe alții.

Horia SIMA.

REZISTENTA SAU ELIBERARE?

Prin semnarea convenției dela Yalta, influența politică a Rusiei în țările limitrofe ei, a fost recunoscută de puterile occidentale și aliate, sub pretextul garantării liniștei la frontiera ei europeană. Este destul să-ți arunci ochii pe o hartă și să compari imensitatea imperiului rusesc cu suprafețele acestor țări, ca să-ti dai seama de ridicolul acestui pretext. Totuși el a fost luat în considerare cu toată seriozitatea și i s'a admis să-și asigure guverne prietene în aceste țări.

Desigur că semnatarii occidentali ai convenției, nu și-au dat seama cât de elastică era această formulă, care putea pleca dela guverne democrate care să întrețină relații de prieteni cu Rusia—formula la care probabil s'au gândit acei reprezentanți—pentru a se întinde la forma subjugării totale, prin instalarea unui regim sălbatec și total supus la ordinele Moscovei—așa cum fusese proiectat chiar de atunci de reprezentanții Rusiei și cum se aplică de opt ani după un program bine *stabilit.*

Această macabră înșelătorie a apărut la lumina zilei, încă mai nainte de terminarea războiului și ea a ajuns evidentă pentru toată lumea, pe măsură ce răsboiul rece lua forme tot mai grave. Intențiile guvernului dela Moscova de a domina lumea sunt astăzi bine cunoscute, iar înghițirea popoarelor europene subjugate constitue prima etapă realizată.

Situația dramatică a acestor popoare nu mai constitue un secret pentru nimeni. Nu este vorba numai de comunizare, ci de transformarea lor totală spirituală prin negarea sau ștergerea trecutului și amalgamarea în imensa massă rusească.

Ideologia comunistă cu teroarea nebunească care o insoțește este numai mijlocul; scopul final este rusificarea.

Vechea politică expansionistă a imperiului țarist, prin care atâtea popoare au fost rând pe rând cucerite și amestecate în populația slavorusească, este acum continuată cu o mult mai primejdioasă perseverență de actuala conducere moscovită.

Popoarele Europei Occidentale sunt direct amenințate de aceiași soartă. Balaurul care digeră prada căzută victima în 1945, își poate deschide oricând uriașele fălci ca să aspire și restul Europei, pe care a avut grijă să-l stropească din plin cu venin, ca să-i reducă cât mai mult din puterea de reacțiune.

Statele Unite ale Americei simțindu-se și ele sub apăsarea aceleași grave amenințări au trecut în deplină înțelegere cu puterile europene încă libere, la organizarea rezistenței.

Occidentul, depășit cu mult de Rusia Sovietică în pregătirea forțelor militare, caută să câștige timpul pierdut, organizând o putere armată capabilă nu numai de-a rezista, dar și de a impune respectul libertății pentru toate națiunile reduse în stare de sclavie.

Generalul Eisenhower, președintele Statelor-Unite ale Americei, cu ocazia cuvântării ținute în fața Convenției "Legiunii Americane" a spus:

"Declar solemn că conștiința Americei nu va fi liniștită, înainte ca popoarele de acelaș, sânge și aceiași concepție ca și noi, nu vor fi readuse în societatea oamenilor liberi... Teritoriile și milioanele de ființe omenești robite de Kremlin, constitue o dovadă crudă a pericolelor sinistre cari amenință astăzi fiecare țară liberă".

Multă lume a considerat aceste declarații drept demagogii în cursul campaniei electorale. Noi refugiatii însă, care cunoaștem probitatea sufletească a președintelui și spiritul moral de care este animat în căutarea soluțiilor problemelor mondiale, n'am pus și nu punem la îndoială că declarațiile de mai sus reprezintă gândul lui real și cinstit. Cine pune la baza acțiunilor lui principiile morale ale religiei creștine nu-și poate îngădui astfel de glume sinistre pe socoteala a 120 milioane de sclavi terorizați, dându-le speranța eliberării atunci când nu are intenția s'o facă.

Aceste declarații au fost confirmate la 15 Ian. 1953 de către Dl. Dulles, în fața Comisiei Afacerilor Străine a Senatului:

"Nu vom avea niciodată pace mondială, sau o lume fericită—a spus D-sa—atât timp cât Sovietele vor stăpâni o treime din globul pământesc și vor încerca să-și întindă puterea lor. Popoarele menținute în sclavie dincolo de cortina de fier doresc să fie libere și vor trebui să fie, chiar dacă ne-am păstra punctul nostru de vedere egoist, căci atât timp cât ele vor fi slugile unei lumi despotice, vor putea să fie integrate într'o forță de agresiune. Trebuie să avem necontenit în minte eliberarea popoarelor captive dincolo de cortina de fier".

Nu se poate exprima mai clar intenția de a elibera popoarele intrate în sclavia rusească. Acești doi mari oameni ai Americii, cari sunt chemați să conducă destinele întregei lumi Occidentale, își dau seama de enorma răspundere morală moștenită din greşelile făcute de conducerea politică Occidentală către sfârșitul răsboiului al 2-lea mondial. Oricine poate să înțeleagă că dacă popoarele din Estul Europei nu vor fi eliberate, soarta Occidentului este pecetluită. *Este interesul egoist al salvării proprii, care dictează eliberarea lumii occidentale de sub teribila amenințare a cuceririi rusești, prin eliberarea din sclavie a națiunilor căzute pradă guvernului dela Moscova,*

In contra atitudinei luată în această problemă de conducătorii Statelor-Unite s'a ridicat Dl. Kennan, fost ambasador la Moscova cunoscut ca marele expert al chestiunilor sovietice în Statele Unite. Intr'o cuvântare ținută în fața baroului din Filadelfia D-sa a declarat:

"Trebue să ne păzim de a începe, la nivel guvernamental, o acțiune care ar avea drept obiect să influențeze sistemul de guvernare al unei alte țări. O astfel de metodă ar fi în contrazicere cu obligațiile noastre internaționale, Statutul nostru de membru al O. N. U.-ului și cu menținerea relațiilor noastre diplomatice oficiale cu țările străine. O astfel de acțiune ar duce mai întâiu la grave neînțelegeri... Noi trebue să rămânem tari și plini de sânge rece, gata să negociem ori de câte ori este necesar, păstrând unitatea poporului american și a lumii libere".

Această cuvântare este o încercare de a pune în gardă opinia publică americană asupra pericolelor politicei de eliberare, concepută de Dl.Dulles. Fără sa o afirme clar, rezulta ca D-sa este pentru Statu-quo. Să rămână Rușii acolo unde au ajuns, să se pună cruce celor 120 milioane de nefericiți, cari n'au altă vină decât aceia de a fi fost vecini cu Rusia, iar America să fie destul de tare pentru a rezista și gata să discute cu Rușii ori de câte ori aceștia vor dori. Dar aceasta este exact ceia ce vor și stăpânii dela Moscova. Să discute cât mai mult și despre orice, dar să fie lăsați pe linia care împarte Europa în două, până când amalgamul va fi realizat și orice voința de revoltă distrusă și înecată în sânge. De pe această linie pot continua nesupărați de nimeni subminarea restului Europei, așteptând ca o nouă conjunctura politică să-i favorizeze pentru a-și întinde stăpânirea peste noii și actualii lor vecini până în Atlantic. In acel ceas, America izolată de restul lumii şi în parte contaminată de virusul comunist—așa cum a început în unele State din America de Sud—nu va mai avea altceva de făcut decât gestul de inchinare şi acceptare a comunismului internațional și a dominaţici șoviniste rusești. Aceasta o dorește Dl. Kennan? Acesta este viitorul pe care vrea să-l pregatească copiilor și nepoților populației Americei și a întregei lumi Occidentale? Oare acest mare specialist în problemele ruso-sovietice n'a studiat istoria Rusiei și n'a văzut că de 5 secole această istorie nu este altceva decât o înlănțuire de răsboaie de cucerire? Si studiind doctrina comunistă, n'a citit acolo clar și precis că această doctrină are de scop cucerirea lumii, oricât de odioase ar fi mijloacele folosite? Dar, pentru că D-sa își sprijină argumentarea pe obligațiile internaționale și statutul ONU-ului, întrebăm noi—refugiații aceștia cari în numele milioanelor de chinuiți rămași acasă cerem dreptate și libertate atât timp cât mai putem s'o facem—n'a existat nici o obligație internațională, care să împiedece târgul rușinos de la Yalta? Si nu există în statutul ONU-ului nici un articol care să oblige acest organism mondial să apere și să asigure libertatea popoarelor și drepturile omului? Dar în afară de asta, nu există o supremă obligatie morală de a se repara greșelile politice ale învingătorilor în al 2-lea răsboiu mondial? Desigur că pentru realizarea acestor reparații se cere atitudine fermă spri-

(urmare în pag. 4.)

TARG CU DE-A SILA

Elveția este o țară neutră, de aceea toate libertățile sunt admise. Așa fiind, de o vreme încoace s'a deschis la Geneva, intr'un cartier de lucrători și oameni mărunți, anume în Plainpalais, o librărie. Ii zice: La Librairie Nouvelle. *Intru cât această librărie este nouă? Este nouă pentrucă face propagandă comunistă? Nu. Deoarece această propagandă s'a făcut întotdeauna pe pământul liber al Elveției. Dar pe semne că această librărie are niscai metode cu totul* noi, *metode ce nu se obișnuesc în viața "decadentă" a occidentului...*

In tot cazul, reclama este reclamă, și modestul cetățean genevez, găsește seara în cutia-i de scrisori, o fițuică, că în anumita librărie poate să găsească tot felul de lucruri interesante, așa bunăoară cărți: "toutes les nouveautés soviétiques, françaises". Apoi nenumărate diseuri: "Les plus célèbres choeurs et solistes russes". In domeniul industriei casnice, aflăm că a sosit: "Un arrivage sensationnel de broderies hongroises. Des céramiques de Suisse, de Hongrie, de Bulgarie, de Roumanie. Les fameux tapis d'Olténie. Les fameux bois peints roumains, etc., etc...."

Astăzi, când o biată scrisorică, nu mai trece oblonul de fier, fără ca să fie o adevărată primejdie pentru primitor-această marfă, ridicată din țările de sub teroarea comunistă, trece în voie toate hotarele, și vine ca să se lăfăiască pe piața "decadentă" a occidentului. *Da. Pentrucă banul bun și greu al apusului* capitalist, *prinde tare bine ca să hrănească propaganda criminală a hoardelor staliniene. Iar când pașnicul cetățean elvețian trece prin fața vitrinei savant iluminată, poate el să bănuiască, că toată această marfă este stropită de lacrimi și sânge? Poate el să bănuiască, că fiece lăscaie ce cade pe tejgheaua aceasta, este menită ca să-l otrăvească și să-l distrugă,* pe el *cetățeanul liber de astăzi?... Poate el să bănuiască că toată această propagandă inveninată, îmbrăcată în lumini tulburătoare, în zâmbete viclene și colori atrăgătoare, este inadins întocmită, ca să-i ucidă familia, să-i destrame trecutul și să dărâme din temelii toată democrația elvețiană?..*

Această librărie nouă, are însă și metode, ce sunt cu adevărat... noi!...

Intr'o zi, un anticar genevez, dintr'un alt cartier, auzind de această nouă prăvălie, și având nevoie de clasicii ruși, telefonă la numita librărie, rugând ca să i se trimeată operile lui: Pușkin, Gogol, Turghenief, Dostoiewsky și Tolstoi. *Incântat de o astfel de comandă neașteptată, librarul-de-propagandă-sovietică, propuse îndată și operile tămâiaților ca:* Engels, Marx, Lenin și Stalin. *Dar anticarul mulțumi, zicând că nu are nevoie* decât de clasicii ruși. *Toată stăruința fu zădarnică... Si dela un capăt la altul al firului, discuția urca și cobora pe diferite tonuri. La urmă însă, librarul-de-propagandă-sovietică, spuse lămurit:* că dacă nu cumpără și operile autorilor indicați de el, nu îi va trimite clasicii ruși!... *Așa dar, târgul nu s'a făcut!... Cu de-a-sila, librarul genevez, nu înțelegea să cumpere o marfă pentru care nu avea mușterii—și s'a lăsat păgubaș de aceea de care ar fi avut nevoie.*

Acestea sunt metode noi, ce au tâlcul lor!......

Niculae URSU.

FIESTA HISPANO. RUMANA EN BARCELONA

Las señoritas de la Acción Católica de Barcelona que actuaron en el festival Hispano-Rumano de Navidad, nos envían la siguiente carta:

Otro idioma cantaba en nuestra gargantas al entonar las hermosas canciones navideñas de Rumania. No era nuestra voz sola la que modulaba aquellas estrofas, sino que tras de ellas, vibraban las voces de todos aquellos que viven en el silencio de la Patria cautiva y dolorida.

Nuestro corazón a flor de labios desgranaba las notas de un rosario de recuerdos para ustedes, y conscientes de ello, pusimos nuestro mayor cariño al interpretar sus dulces tonadas.

La monotonía de los ensayos no ha existido esta vez para nosotras, porque en ellos veíamos una alegría para ustedes.

Su Patria vive cara al mar como la nuestra y en la arena de sus playas duermen, tumbadas, cara a las estrellas, esas barcas pesqueras que saben del beso salobre de las aguas.

Como en nuestras dos Castillas, allá en Rumania peina el viento la cabellera dorada de los trigales en sazón y las cruces que llenan las veredas de sus caminos, son parecidas a las que retrata el sol con suave sombra, en nuestros campos.

Su hora y nuestra sardana parecen hermanarse en sus pasos y en su coro con los brazos abiertos al cielo.

Nos hermana el mismo amor de Dios y por ello penamos con su tristeza y nos gozamos ayer con el rato amable que pasamos juntos.

Nuestra canción de despedida, con las manos entrelazadas, dice en una de sus estrofas: "No es un adiós para siempre, sino solo para un instante, el círculo reharemos y quizás será mayor".

En nuestro corazón cabrá siempre el afecto hacia ustedes y el de todos aquellos compatriotas suyos que vengan a nuestro país, y mientras en nuestros jardines y en nuestras montañas crezcan flores azules, amarillas y rojas, habrá lugar para ustedes en nuestra España.

Barcelona, diciembre, 29 del año 1952.

REVISTA PRESEI

VESTITORII, II, 5

După o destul de lungă pausă, Vestitorul dela Salzburg, reapare, pentru a-și relua locul în rândul publicațiilor românești din exil, sub titlul de Vestitorii.

In articolul "Massă și Elită", Dl. Horia Sima se- ridică în contra tezelor ce opun massa, elitei. Autorul conside:ă că ele trăesc în bună armonie, mai mult, atunci când o elită este exterminată, massa este aceia care continuă tradițiile elitei, din sanul ei ria:cânau- se apoi o nouă elită. Un dușman comun al massei și al elitei, este falsa elită.

Sub titlul "Pe drumul cel bun", Dl. Grigore Ma- noilescu, își arată bucuria și subliniază nădejdile pe care și le clădesc toți, pe alegerea ca președinte al Statelor Unite a generalului Eisenhower. Autorul citează declarația generalului făcută în timpul cam- paniei electorale, relativ la poziția Statelor Unite față de Rusia Sovietică. Poporul american a votat cu cel ce a avut curajul să facă aceste declarații. America pășește pe un nou drum. E un drum al jert- felor dar și al onoarei.

Dl. Prof. Univ. Ion Protopopescu semnează un ar- ticol intitulat "Pregătirea păcii".

DESTIN, 4-5, Noembrie 1952.

Intr'un lung și judicios articol, intitulat "Fenome- nul naționalist" Dl. George Uscătescu, constată că, comunitatea istorică a națiunii se află supusă celor mai teribile isbituri pe care le-a cunoscut dealungul unui mileniu de existență și că o reactualizare, pe plan politic și intelectual a naționalismului în sfera românească de preocupări, constituie o problemă peste masură de spinoasă.

Totuși, atât în atmosfera sombră a realităților din Țară, cât și în atmosfera confuză a experiențelor umane și intelectuale din exil, se observă din ce în ce mai mult, după o efemeră împrăștiere a forțelor, o regrupare din ce în ce mai definită a forțelor vii, pe dimensiuni naționaliste și naționalismul continuă să rămână în ciuda tuturor devierilor și a păcatelor lui, poziția cea mai trainică de pe care putem reîm- prospăta esențele românești și vom putea reconstrui în viitor o nouă Patrie. Concluzia Dlui Uscătescu este ca numai naționalismul va putea salva Europa de pericolul comunist.

Dl. Alexandru Busuioceanu, în articolul intitulat "Mitul dacic în istoria și cultura Spaniei", odată cu descoperirea unor noi legături ignorate până acum de istoricii noștri, ne dovedeste că în archivele, cărțile și miturile popoarelor occidentale, se găsesc încă mul- te documente necercetate, documente ce vor amenda multe din teoriilei istoricilor români.

Articolul "Aspectul constituțional al României după 27 febr. 1938" precizează poziția revistei față de ar- ticolul "Problema constituțională și lovitura de Stat de la 23 August 1944" a Dlui Marius Cizmigiu, arti- col apărut în numărul precedent. Dl. C. L. Popovici, autorul articolului, susține că Revoluția este un isvor de Drept. Publicând în acest număr un alt articol, în- titulat "Fundamentul juridic al rezistenței naționale în exil", în care articol se demonstrează dreptul la re- zistență, Dl. Marius Cizmigiu se pune, implicit, pe li- nia afirmatiilor Dlui Popovici. Căci dacă există un drept la rezistență, înseamnă că există un drept la revoluție.

FOAIA POPORULUI, 21 Noembrie 1952; Cleveland.

Intr'un lung articol, susnumitul ziar reproduce anumite declarații ale unor șefi legionari, declara- ții făcute în Ianuarie 1941 și conchide, având în ve- dere că în aceste declarații erau atacate națiunile oc- cidentale, că aceste natiuni nu vor sta în nici intr'un caz de vorbă cu Mișcarea Legionară. Concluzia ni se pare ilogică.

Mișcarea Legionară este o grupare politică antico- munistă. In momentul în care se făceau aceste decla- rații, națiunile occidentale erau aliate cu comuniștii. Declarațiile incriminate sunt deci mai mult decât normale. Intotdeauna, națiunile au acționat în func- ție de interesele lor și nu de o idee sau alta, aceste idei servindu-i doar de pretext. Ar însemna după ra- ționamentul simplist al domnilor de la Foaia Popo- rului, că cetățenii Statelor Unite nu vor lupta contra Rusiei, pe motiv că acum 10 ani în presa moscovită se găseau articole amicale la adresa occidentalilor și în presa americană se găseau articole de glorificare a unchiului Joe. Logica spune că interesele dictau Americii, la acea dată, articolele de glorificare și că tot interesele îi dictează atitudinea cunoscută de astăzi.

Dacă se răsfoesc ziarele partidelor istorice românești din perioada de după 23 August 1944, se vor găsi articole în care armata roșie este numită eliberatoare (fără ghilimele), și Rusia Sovietică cea mai civiliza- tă națiune din lume (tot fără ghilimele).

In Statele-Unite, cu ocazia ultimelor alegeri, po- porul a răsturtnat pe cei cari în timpul războiului glorificau pe Stalin. Evenimentele din ultimul timp arată că în lupta contra comunismului, Statele Uni- te caută pretutindeni aliați și valoarea acestor aliați este judecată în funcție de potențialul lor militar și de puterea credinței lor anticomuniste și nu de lagărul în care s'au găsit în ultimul războiu (Italia, Germa- nia și recent Spania).

In cel de al treilea războiu mondial, inamicul (un inamic de moarte), va fi Rusia Sovietică. Nu vedem cum Statele Unite ar putea desconsidera pe cei cari găsindu-se permanent și total pe linia anticomunis- tă au avut declarații defavorabile celor ce se găseau alături de comuniști și vor sta de vorbă cu cei a că- ror linie anticomunistă este mai mult decât sinuoasă, cari au glorificat pe Sovietici și au colaborat cu ei.

CAHIERS ROUMAINS, II, 16.

In acest număr, Dl. Eugen Titeanu, fost subsecretar de Stat și deputat a scris un articol ce a stârnit co- mentarii dușmănoase tocmai în sânul foștilor colabo- ratori ai Sovietelor. Departe de noi gândul de a lua apărarea Dlui Titeanu. Totuși, atitudinea foștilor to- varăși intru colaborare ni se pare curioasă. In princi- piu nu există nici o deosebire între foștii colaboratori. Colaborarea cu inamicul a început în ziua de 23 August 1944. De atunci și până acum, unii au încetat colabora- rea în luna sept. 1944 fie "alegând libertatea", fie in- trând în închisoare, după cum au voit Sovieticii, iar alții (Vasile Luca, B. Tescovici și Ana Pauker), abia acum. Noi nu vedem nici o deosebire între primii și ultimii.

In articolul Dsale, Dl. Titeanu afirmă că în Țară, partidele politice au dispărut din conștiința publică, din amintire și din vocabularul poporului și că sin- gurele forțe ce pot face ceva în lupta contra comu- nismului sunt: dreapta naționalistă și dezidenții co- muniști. Dsa afirmă că acestea sunt singurele forțe care neliniștesc pe comuniști, partidele istorice nedân- du-le nici o bătaie de cap. In încheiere, Dl. Titeanu cere crearea unui front unic.

Noi socotim că în lupta anticomunistă trebuiesc primiți toți. Nici o forță nu va fi de prisos. In ceia- ce privește foștii colaboratori, aceștia pot fi primiți numai în măsura în care, în ramura de colabora- re, nu au depus exces de zel. In plus, ei trebuie să- și mărturisească greșelile, să apară ca adevărați po- căiți și în luptă să-și ia locul de adevărați luptă- tori.

In acelaș număr, Dl. Gr. Gafencu, semnează un ar- ticol intitulat: "Președintele Eisenhower și perspecti- vele internaționale".

CUVANTUL STUDENTIMII *(organ al Federației studenților români în străinătate), 2-3, 1952.*

Revista inaugurează o serie de interviewuri, luate profesorilor universitari ce se găsesc în străinătate. Primul interviewat este Dl. Prof. Ion Protopopescu. Problema care s'a pus, este aceia a studențimii. Dl. Profesor Protopopescu socotește că tineretul este prin natura lui, generos. El nu are de apărat interese per- sonale, legate de situatii câstigate. Atitudinea tinere- tului este determinată de procesul de "devenire". Ti- neretul românesc și-a făcut datoria între cele două războaie, în timpul războiului, și, după știrile ce vin, și-o face și acum în Țara răstignită.

Pentru ca tineretul să-și facă datoria și în viitor, el trebuie să trăiască în spiritul și, mai ales, pe linia neamului.

Mai colaborează dnii Turgai, Arh. Stefan Lucaci, Ghermani, Chineja, Suga, Tase, Ceausescu, etc. Re- vista are și o parte literară în care găsim poezii de I. Minulescu, I. Ceaușescu și Leonida Lututovici. Dl. Lututovici este un Hans Sachs românesc. In poezia intitulată "Plugarului", găsim versuri ca: "Dar cerul prea greu te încovoaie / când te rogi să-ți dea sănă- tate și ploaie", putem trage concluzia că ne găsim în fața unui talent autentic.

INSIR'TE MARGARITE, II, 7-8.

Dl. Marcello Camillucci colaborează cu un eseu scris în limba italiană iar Dl. Prof. C. Isopescu cu un subs- tanțial articol intitulat "Despre latinitatea noastră în Germania".

O tulburătoare nuvelă semnează Dl. Vintilă Horia, iar Dl. I. G. Dimitriu o schita. Dl. I. Totescu ne do- vedește, cu o poesie fară cea mai ușoară urmă de mo- dernism, că toate discuțiile aprige duse în jurul for- mulelor literare, sunt lipsite de sens. Există doar două feluri de poezie: buna și rea. Cabalisticelor poezii aparute în anumite reviste românești din exil, le opunem cele trei strofe intitulate "Cântec de leagăn":

Nani, nani, copil drag,
Cătinel adormi cu mama...
Crească-ți pumnul, trunchi de fag,
Pieptul tare ca arama.

Nani, nani, drag copil,
Vrere-aș mai să-ți dau cuvânt,
De tătână-tău cum mi-l
Cetluiră în pământ.

Nani, nani'n răpejune
Treacă-ți anii 'n sbor ca stolul...
Să crești mare, să-ți pot spune,
Unde-i stă'ngropat pistolul.

Aceasta nu însemnează că suntem contra poeziei mo- derne; suntem doar contra aiurelilor care produc aceiași "emoție artistică", fie că sunt citite de la cap spre coadă, fie de la coadă spre cap.

In rest colaborează cu versuri și proză dnii V. Pos- teucă, N. Novac, Eugen Relgis, Victor Buescu, Radu Drumaru și Mișu Demetrescu.

VIRGINIA COTRUS

S'a stins din vieață la Madrid, lovită de o moarte fulgerătoare, în seara zilei de 3 Februarie, Virginia Aron Cotruș. Trecerea ei atât de neașteptată dintre noi ne-a umplut sufletul de consternare, de tristețe și de durere. Virginia Cotruș nu avea decât 52 de ani când Domnul a hotărît să o cheme într'o lume mai bună. O știam însuflețită încă de atâta dragoste de munca, o știam făurind planuri pentru atâtea lucruri bune și frumoase, o știam așa de dornică de a face mult bine, de a munci pentru Tară, de a se dedica unui ideal de desăvârșire creștinească pe care o tot mai mare adâncire a credinții i-l punea acum într'o lumină nouă. Ne obișnuisem așa de mult să o vedem lângă soțul ei —pentru care a fost nu numai soție, ci soră bună, sfătuitoare cuminte, incomparabilă tovarășe de muncă, grijulie, prevăzătoare și rabdătoare părtașe în lupta vieții—, aproape ca pe o vestală păstrătoare a focului sacru al poeziei, ca o blândă și bună păzitoare a obiceiurilor de omenie și ospitalitate ale neamului nostru, încât vestea morții ei ne-a apărut absurdă și imposibilă. Doar credința în adevărătatea vieții de dincolo de mormânt, convingerea că smulgerea ei timpurie dintre noi nu înseamnă despărtire definitivă, ne-a ajutat să nu ne lăsăm copleșiti de desnădejde...

Virginia Cotruș s'a născut, la Galați în anul 1900. Dotată cu o fină sensibilitate artistica și cu un neobisnuit dar de povestitoare, a colaborat la diferite reviste din Tară cu povestiri, nuvele, reportaje, îndeosebi la *Convorbiri Literare*, *Revista Fundațiilor Regale*, *Vremea*, sub pseudonimul Virginia Daria. In revista *Vremea* a publicat o serie de reportaje asupra locurilor pitorești din România, manifestând un pătrunzător spirit de observație, o curiozitate vie pentru aspectele cele mai caracteristice ale vieții românești și o mare dragoste de folklor. A scris și un volum de povestiri pentru copii, *Titiliti*, editat de *Cartea Românească*.—In Spania activitatea ei literară s'a manifestat prin traduceri și lucrări originale. A tradus romanul "Ion" de Liviu Rebreanu, "Poveștile" lui Ion Creangă, "Cruciada Copiilor" de Lucian Blaga, "Sensul existenței în poezia populara română" de Liviu Rusu, etc. Din producția originală, nuvela "Prin moarte la vieață" s'a învrednicit a fi reprodusă în colectia *Cuentistas extranjeros*, apărută sub îngrijirea lui Ciriaco Pérez Bustamante. A colaborat la diferite reviste și ziare spaniole precum și la Radio Nacional Español, timp de cinci ani, cu comentarii despre diferite probleme românești, religioase și artistice. In ultima vreme colabora și la secțiunea românească a aceluași Radio și la diferite publicații din exil sub pseudonimul Domnica Palade. Neobosita ei activitate literară, unită cu aceea a Maestrului Cotruș, a contribuit enorm de mult la lărgirea cunoașterii istoriei, literaturii și a valorilor spirituale și culturale ale Tării noastre în Spania.

Dar Virginia Cotruș a fost o adevărată ambasadoare a neamului mai ales prin bunătatea ei sufletească, prin generozitatea fără de margini, prin ospitalitatea cu adevărat românească care a făcut ca ani de zile casa ei să fie centrul de întâlnire a o mulțime de scriitori, gazetari, oameni de cultură, diplomați spanioli, care au început să cunoască și să iubească România, cunoscând și admirând calitățile sufletești ale Virginiei Cotrus. De câtă simpatie și admirație se bucura ea aci în Spania se vede din manifestările sincere de durere ale atâtor personalități care s'au grăbit să exprime Maestrului Aron Cotruș adânca lor tristețe pentru o așa de ireparabilă pierdere, din sincerul și adâncul sentiment de părere de rău ce se citea în ochii înlăcrimați ai atâtor prieteni și prietene care i-au însoțit rămășițele pământești la Cimitirul Nuestra Señora de la Almudena, unde au fost depuse spre veșnica odihna.

Portretul sufletesc al Virginiei Cotrus ar fi însă incomplet dacă n'am aminti o trăsătură esențială a lui: credința. In sufletul Virginiei Cotruș credința își înfipsese adânc rădăcinile. Rareori ne-a fost dat să intâlnim o mai mare încredere în providența divină, o mai sinceră și totală adeziune la realitățile suprafirești. In Maica Domnului, îndeosebi, Virginia Cotruș avea o încredere de copil. Această credință a ajutat-o ca să accepte cu seninătate greutățile exilului și să privească cu nădejde și cu încredere spre zorile reînvierii românești. Doria să moară în Tară. Domnul însă a vrut să o ridice din această vieață și să o ridice acolo unde nu mai este nici durere nici întristare... O carte: *El Divino Maestro*, din care îi plăcea să citească des, a rămas deschisă în clipa morții la pagina: "iubiți pe dușmanii voștri",—punct care înseamna culmea desăvârșirii creștinești.

A fost înmormântată în ziua de 5 Februarie. La înmormântare au interpretat sentimentele de adâncă durere ale tuturor: Păr. Alexandru Mircea, în numele Misiunii Catolice, Don Ernesto Jimenez Caballero în numele prietenilor spanioli, și Dl. Ministru Dimitrescu în numele comunității românești și al Legatiei.

Odihnească în pace!

* * *

La înmormântarea Virginiei Cotruș a luat parte un mare numar de personalități ale literaturii, artei și științei spaniole, între cari amintim pe Membrii Academiei Spaniole: Eugenio D'Ors, Dámaso Alonso, José María de Cossío, Gerardo Diego și Ciriaco Perez Bustamante, Rector al Universității Internaționale "Menéndez Pelayo" din Santander; pe profesorii universitari Francisco Maldonado de Guevara și José Camón Aznar, director al Muzeului "Lázaro Galdeano" din Madrid; pe ex-ministrul Poloniei în Spania Dl. Marjan Szumlakowski cu Doamna; pe Directorul General al Radiodifuziunei, Dl. Jesús Suevos; pe Părintele Leopoldo Maria de Castro, ex-capelan militar al Excelenței-Sale Generalisimului Franco; pe Părintele Santiago Morillo, director al Institutului de Studii Orientale; pe Părintele Amalio Orduna; pe fostul consul general al Spaniei în România Dl. Luis Beneyto cu Doamna; precum și pe scriitorii și ziariștii Pedro Mourlane Michelena, José Luis Aranguren, Lope Mateo, Manuel Sánchez Camargo, L. Moreno Munguia y Arriaga, Manuel Vigil Vázquez, director al Agenției "Logos" din Madrid, Santiago Camarasa, director al Agenției Internaționale, Enrique Vidaola Borras, Juan H. Sampelayo, Ernesto Giménez Caballero, avocatul Cándido Onieva, Doctorul Octavio Aparicio, Profesorul Martin Alonso, Doctorul Alberto Martin Fernández, Părintele Luis Baigorri, superiorul Părinților Sacramentați și pe mulți alții, ale căror nume ne scapă.

Comunitatea românească a luat parte în totalitatea ei, în frunte cu Președintele, Dl. George Demetrescu.

Spre a da ultimul salut corpului neînsuflețit al Virginiei Cotruș și spre a-l însoți până la cimitirul "Nuestra Señora de Almudena" și-au dat întâlnire în apartamentul din Calle de Blasco de Garay Nr. 41, o mulțime de prietene în frunte cu Dna. Carmen Jalón de Aparicio, soția Directorului General al Presei, precum și mama acestuia.

Cu acest trist prilej, cea mai mare romancieră a Spaniei de astăzi, Dna Concha Espina, a adresat îndureratului soț o impresionantă scrisoare, în care exaltă rarele însușiri de femee și scriitoare ale aceleia care a fost Virginia Cotruș.

BIBLIOTECA DIN FREIBURG

Biblioteca Română din Freiburg (Germania).
COMUNICARE

Biblioteca Română din Freiburg a desfășurat timp de mai bine de trei ani, o activitate editorială care s'a bucurat de aprecierea unanimă a Românilor din exil. Această activitate s'a bazat la început pe sacrificiile materiale ale grupului de inițiativă, la care s'au adăugat apoi darurile câtorva compatrioți generoși. Cărțile editate până acum au fost distribuite, în cea mai mare parte, gratuit.

Greutățile materiale în care se sbate biblioteca —apelurile făcute i-au adus numai o înviorare temporară—obligă conducerea ei să restrângă numărul exemplarelor din publicațiile editate și să renunțe, în parte, la principiul gratuității practicat până astăzi pe o scară atât de largă. Această măsură este indispensabilă și constitue singurul mijloc eficace care mai poate asigura continuarea activității bibliotecii în folosul culturii românești din exil.

In acest scop rugăm pe oricine dorește să aibă publicațiile editate de bibliotecă, să facă comanda pe buletinul alăturat.

In ultimul timp a apărut în editura bibliotecii Române o nouă serie de lucrări, care pot fi procurate la următoarele prețuri:

A FOST ODATA	=Culegere de Basme,	8,50DM.
ALECSANDRI V.	=Doine	4.— DM.
Caragiale I. L.	=Opere alese	5.— DM.
MICA ANTOLOGIE AROMANEASCA		5.— DM.

Comenzile se pot face la Administrația Bibliotecii prin trimiterea alăturatului Bon de comandă, complectat de persoana interesată și cu specificarea lucrărilor și a exemplarelor dorite. Valoarea comenzilor se va expedia prin mandat poștal sau la contul bibliotecii: Süddeutsche Bank—*Freiburg i.Br.—Kaiser Joseph-Strasse 262—Konto 17992.*

SARBATORIREA ZIARISTULUI POMPILIU PALTANEA

Din inițiativa "Centrului Ziariștilor și Publiciștilor Români Democrati în refugiu", a fost sărbătorit, Duminică 30 Noembrie 1952, la Paris d.Pompiliu Paltanea, decanul ziariștilor români în exil și membru de onoare al Centrului, cu prilejul împlinirei a 40 de ani de exercitare a profesiei de ziarist și scriitor.

D. Constantin Arsene, președintele Centrului, a închinat pentru Franța, căreia îi exprimă recunoștința pribegilor, pentru primirea ce au găsit.

Au mai vorbit dnii A. Cristescu, Leon Negruzzi, dr. G. Paladi, M. Domitriu, dr. Andrei, Al. Blaga, etc.

D. Leon Negruzzi a citit apoi o scrisoare trimisă de d. Pamfil Seicaru, din care extragem următoarele: "Ingrata noastră profesie care macină energie spirituală, care consumă, fără întrerupere, inteligență, talent în risipa de fiecare zi este imaginea exactă a nesfârșitei curgeri a vremei. Gazeta este istoria cotidiană, este harnica și vasta archivă în care viitorii istorici vor căuta explicațiile evenimentelor, vor afla imaginea exactă ale reflexelor unei colectivități umane...

Este în această muncă, adesea anonimă, o generoasă dăruire, ceva din gestul semănătorului care aruncă în brazde sămânța, fiind sigur că nu el va recolta ceeace va rodi...

Este menirea presei de a împiedica impostura, de a tăia aripile minciunei, de a spune cu curaj adevărul spre a împiedica jocul îndrăsneț al mistificatorilor.

Prietenul meu Pompiliu Paltanea a ținut să fie un gazetar în înțelesul adevărat al cuvântului, practicând una din virtuțile esențiale ale profesiei noastre: curajul...

Adevărul nu urcă pe scara de serviciu și nici o idee nu poate accepta livreaua de valet. In lunga lui activitate de gazeter, Pompiliu Paltanea nu a urcat nici odată treptele scării de serviciu ispitit de mirosul ademenitor al bucătăriei și nici nu a schimbat haina lui de fronda boemă cu solemna, stilizata livrea de valet...

Timpul nu ne va lipsi, Pompiliu, și ochii noștri înrourați de bucurie și nesfârșita melancolie a anilor, vor cuprinde cu nesaț locurile dragi pe unde a ramas ceva din exuberanța, din entuziasmul, din visurile care au format flamurile idealurilor tinereții noastre.

Timpul nu va lipsi speranței noastre. Atâta vreme cât ne mai putem revolta mai putem folosi cuvintele ca pietre într'o praștie voinic încordată, atâta vreme cât inimile noastre nu s'au îmbolnăvit de răceala indiferenții, timpul nu va lipsi speranței noastre.

Ca și până acum, prieten de vremuri bune, să lăsăm potoliților beneficiile lașelor abdicări: până la ultima bătae a inimilor noastre să rămânem ceeace am fost: oamenii frondei.

Patruzeci de ani de presă legitimează un blazon. I-am găsit, dragă Pompiliu inscripția:

Tous ceux qui craignent la bagarre,
Qui ne songent qu'à se planquer
Ils auront la mort sans gloire,
En seront-ils plus avancés?

Răspunsul sărbătoritului:

Domnilor și scumpi prieteni: Țin înainte de toate să răspund d-lui C. Arsene, că primul nostru gând este într'adevăr pentru țara în care am găsit adăpost, pentru Franța. Intotdeauna Românii erau atrași de Paris, care a fost pentru noi considerat o Meca. Noi, în afară de rolul pe care Parisul l'a jucat în istoria națională a țării noastre, căci de aci au venit toate ideile, atât de unire, independență, cât și întregire națională, noi veneam la Paris, cum se duceau Romanii la Atena, ca să învețe arte de a trăi frumos...

Mulțumindu-vă pentru serbarea de astăseară, Dvs. trebue să vă fac toate urările, pentrucă Dvs. representați tinerețea, însuflețirea, talentul, nădejdea reînvierei naționale..."

REZISTENTA SAU ELIBERARE?

(Urmare din pag. 3)

jinită pe o forță care să impună inamicului și suntem de acord cu Dl. Kennan când afirmă că "Nu există o soluție simplistă; răsboiul nu mai este un act de curtenie". Si noi avem oroare de răsboiu și credem că nedreptățile dintre popoare se pot îndrepta, dacă conducătorii sunt dispuși să aplice legile morale și să se supună lor; dar în conflictele internaționale n'am ajuns încă la stadiul când un tribunal al națiunilor, absolut imparțial, își poate impune hotărârile pe cale pașnică.

De aceea trebue să se organizeze o forță atât de puternică, încât să oblige pe vinovat să accepte hotărârile de teama distrugerii, dacă se opune s'o facă de bună voie. Noi nu spunem ca Romanii "să piară lumea, numai să se facă dreptate", dar susținem că *trebue să se facă dreptate pentru ca lumea să trăiască.* Altfel nici dreptate nu se va face și nici lume liberă nu va mai exsita.

Gl. CHIRNOAGA.

SCRISORI DELA CORESPONDENTII NOSTRI

ARGENTINA

Culturale.—A apărut, tradusă în limba castellană, cartea Dlui Mircea Eliade "El mito del eterno retorno", care, ca toate cărţile ilustrului nostru compatriot, se bucură de un desăvârşit succes de librărie.

* * *

Dl. Dr. N. Toculescu, cunoscutul mare industrias român, stabilit în Capitala Argentinei, a înfiinţat o fundaţie culturală care-i poartă numele. Fundaţia va avea drept scop ajutarea şi promovarea tuturor publicaţiilor româneşti care vor apărea în Argentina. Un prim început s'a făcut cu un dicţionar castellan-român care va apare sub îngrijirea Dlui Ovidiu Găină.
In cadrul aceleaşi fundaţii, Dl Toculescu îşi propune înfiinţarea unei şcoli româneşti la Buenos Aires. Dsa întreţine dealtfel, de multă vreme, Biserica Ortodoxă, suportând toate cheltuielile de chirie, leafa preotului, etc., de aici.

* * *

Serbarea zilei de 24 Ianuarie.—Ziua Unirii Principatelor a fost sărbătorită cu un deosebit fast în cadrul "Frontului Libertăţii", la fostul Cămin din str. Canning. A luat cuvântul cu acest prilej Dl Prof. Safta C. care a vorbit despre însemnătatea zilei, subliniind rostul Frontului în lupta de eliberare a Patriei cotropite.

* * *

Un alt român părăseste Argentina.—Dl Vintilă Horia, cunoscutul publicist şi om de litere, este pe punctul de-a părăsi Argentina, unde d-sa este unanim apreciat pentru activitatea sa literară şi culturală.
D-sa se va stabili în Spania, unde va ocupa o catedră, continuând însă să activeze şi la revistele locale argentiniene şi române.

* * *

Deces.—La începutul acestei luni a decedat doamna Istrate, soţia industriaşului cu acelas nume din capitala noastră. Este a patra persoană răpusă de teribilul cancer din rândurile societăţii române, în ultimul an.

AUSTRIA

Salzburg.—Sâmbătă, 20 decembrie 1952, orele 16, a avut loc în Studioul St. Peter Serbarea Pomului de Crăciun. Ea a fost organizată de Misiunea Catolică Româna şi Comitetul Roman. Pe lângă reprezentanţii autorităţilor aliate şi locale au luat parte un număr de peste 200 de persoane, printre cari au fost remarcaţi delegaţii NCWC, WCC, şi tuturor comitetelor refugiaţilor celorlalte naţionalităţi.
Programul serbării s'a deschis cu Bună Dimineaţa la Moş Ajun, urmat de cuvântul părintelui Dr. Fl. Müller despre "Obiceiurile de Crăciun". Celelalte puncte din program, au fost executate de corurile refugiaţilor romani din Salzburg, şi tinerilor germani originari din România (Banat). Andante de Beethoven, executată de domnişoara Gertrud Hönig şi Colinda de prof. Ion Sân-Giorgiu, recitată de Vasile Simian, au fost călduros aplaudate.
Dl. Spiridon Neată, în numele Misiunei Catolice Române şi a Comitetului Român Salzburg, a mulţumit autorităţilor şi celor care au dat concursul pentru reuşita acestui program, urând întregei asistenţe strămoşescul La Multi Ani. "Moş Crăciun" a împărţit copiilor din sală 40 de pachete.

* * *

Linz.—Duminică, 21 decembrie 1952, orele 15 a avut loc în sala Caritas din Linz, Serbarea Pomului de Crăciun, organizată de Misiunea Catolică din Austria şi Comitetul Asociaţiei Creştine a Românilor din Austria Superioară (ACRAS). Au participat reprezentanţii autorităţilor locale şi aliate şi peste 300 refugiaţi români (150 copii).
Părintele Müller a vorbit despre "Datinile de Crăciun", după care a urmat un bogat program de colinde, executate de corul ACRAS. Dl Maior Rössler, preşedintele comitetului ACRAS, în salutul adresat asistenţei spune: "ziua pe care o sărbătorim ne întăreşte pe noi refugiaţii în credinţa unei dreptăţi divine, care trebuie să vie şi atunci ţara noastră va deveni din nou liberă şi independentă".
S'au împărţit apoi 250 de pachete cu daruri de Crăciun, copiilor din sală, cât şi celor lipsă, prin părinţi.

* * *

Salzburg.—Miercuri 24.12.1952 ora 18, românii care locuesc în Căminul din Elisabethstr. şi cei cari manâncă la Cantină au organizat o masă în sala de lectură a Căminului pentru sărbătorirea Ajunului, în frunte cu părintele Fl. Müller şi membrii comitetului. La orele 18,15 soseşte în vizită, pe neanunţate, Dl Dr. G. J. van Heuven Goedhard, Inaltul Comisar al ONU pentru refugiaţi. A fost întâmpinat călduros de românii refugiaţ. In timpul mesei părintele Müller ia cuvântul şi salută pe Inaltul Oaspete: "Sunteţi tatăl refugiaţilor şi ne bucurăm că aţi venit să ne vizitaţi în situaţia în care suntem". Inaltul Comisar a răspuns; subliniid că îsi înţelege rolul de părinte şi că se va sili să facă cât mai mult pentru refugiaţi.
După terminarea mesei vizitează Căminul şi Cantina rămânând profund impresionat de realizările grupului refugiaţilor români din Salzburg.

BRAZILIA

In oraşul Sao Paulo (Brazilia) a avut loc în seara zilei de 24 Ianuarie, a. c., aniversarea Unirii Principatelor Române. In afară de Românii din localitate, au participat la această manifestare culturală şi patriotică delegaţiile coloniilor: Poloneză, maghiară, bulgară şi croată, precum şi Brazilieni. Dl. Augustin Hila, preşedintele Societăţii "România"—instituţie ce-a organizat serbarea—a rostit un cuvânt introductiv—după care Dl. Prof. Carato (dela Universitatea S. Paulo) a ţinut o frumoasă şi simţită conferinţă în limba portugheză, bine documentată din punct de vedere istoric. Din partea revistei "Căminul" a vorbit Dl. Av. Ion Rath-Jelescu. Pe rând apoi, au prezentat salutul şi omagiul lor, reprezentanţii coloniilor amintite.

* * *

Un grup de refugiaţi intelectuali, din ţările de dincolo de "Cortina de fier", a luat iniţiativa creierii unei organizaţii, instituţie care să aibă ca prim scop strângerea şi întărirea legăturilor de prietenie dintre aceste naţiuni, în vederea luptei comune de eliberare.
Sediul acestei organizaţii va fi la S. Paulo (Brazilia). Din Comitetul de Iniţiativă fac parte pânău acum: Bulgarii, Croaţii, Ungurii, Estonienii, Românii şi Polonezii. Si-au anunţat participarea: Cehii, Slovacii., Letonii şi Lituanienii.
In cadrul unei întruniri, ce-a avut loc într'una din zilele lunii Januarie, Comitetul a elaborat o "Declaratie de principii". Printre altele se va propaga intens ideia unei Federaţii Regionale, în care să între toate ţările amintite.

* * *

SaoPaulo.—La împlinirea a 14 ani dela asasinarea Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, s'a oficiat în biserica ortodoxă siriană din Sao Paulo, în ziua de 30 Noembrie 1952, un parastas pentru odihnirea sufletelor lor. Au luat parte numeroşi Români.

* * *

Din iniţiativa Dlui Dumitru Păulescu, a luat fiinţă în Sao Paulo Biblioteca "Satul". Această nouă instituţie va colecţiona publicaţii româneşti sau scrieri despre România—ce vor fi puse la dispoziţie amatorilor şi va menţine legătura cu alte instituţii culturale româneşti din exil. Conducerea bibliotecii se adresează tuturor redacţiilor şi revistelor noastre din străinătate să trimită pe adresa D. PAULESCU—rua Pires da Mota, 1027—San Paulo—Brasil—colecţiile lor respective, precum şi orice alte publicaţii apărute între timp.

* * *

In seara zilei de Sâmbătă 21 XII. 1952, a avut loc într'unul din saloanele restaurantului "IPIRANGA" din Sao Paulo, serbarea Pomului de Crăciun, organizată de către "Misiunea Română Unită" de sub conducerea Pr. Dr. Stefan Benţia şi de revista "Căminul". A participat un mare număr de Români din San Paulo. Au vorbit: Pr. Petru Balint, Dna Iulia Carâp —din partea revistei "Căminul", Pr. Stefan Benţia şi Dl Comandor Verdescu. După ce corul a intonat câteva cântece, Moş Crăciun a împărtit copiilor—destul de numeroşi—darurile puse la dispoziţie de către "Misiunea Română" şi de revista "Căminul".

* * *

In ziarul "Estado de Sao Paulo" din 13 Decembrie 1952, a apărut un articol al Dlui G. Săvulescu în care autorul—probabil sosit nu de mult din ţară, ne descrie sărăcia şi teroarea ce domneşte la Bucureşti şi în tot restul ţarii.

* * *

Acelaş ziar, în numărul din 7 decembrie 1952, publică ştirea că Ana Pauker ar urma să fie judecată în cadrul unui "mare proces împotriva trădătorilor comunismului". Deasemenea în numărul din 10 decembrie 1952, "Estado de San Paulo" redă un comentariu al ziarului comunist "Scânteia" relativ la o broşură intitulată "Recrutarea noilor membri ai partidului". In acest comentariu, ziarul "Scânteia" spune: "Această broşură combate cu toată vigoarea politica oportunistă introdusă de Ana Pauker în Partid, politică care deschide porţile Partidului elementelor lipsite de scrupule şi oportuniste".

CANADA

La 30 Nov. 1952 în prezenţa unei mari asistenţe a avut loc în biserica Sf. Gheorghe Windsor, Ont. Canada, un parastas pentru Căpitan şi legionarii căzuţi la 30 Noembrie 1938.

* * *

Duminică 21 Dec. 1952 în localul bisericii Sf. Gheorghe din Windsor s'a ţinut adunarea generală a parohiei sub preşedenţia vrednicului preot Nestorian Cicală. La ordinea zilei a fost darea de seamă pe anul 1952 şi alegerea noului comitet parohial pe 1953. A fost reales vechiul Consiliu în frunte cu neobositul român Gheorghe Spoială, iar Vice-Presedinte Dl Petre Corchis. Noii aleşi sunt dnii Leon Plantos, secretar financiar; Ion Panzar, casier; Teodor Ticu, secretar protocolar; Ciuntu Chirilă şi Ioan Donisan, cantori. La reuniunea doamnelor dela biserica Sf. Gheorghe a fost aleasă Doamna Elena Spoială.

* * *

Duminică 21 dec. 1952 a avut loc la casa română din Windsor/Ont. Canada un concert de Crăciun dat de tineretul parohiei sub patronajul bisericii Sf. Gheorghe din localitate. Venitul a fost destinat fondului de zidire al nouei biserici. Sala a fost arhiplină.
Doamna Viola Corchis, directoarea şcolii duminicale de copii a executat cu copiii cântece şi poezii româneşti.
Tineretul refugiat în frunte cu energicul Eugen Siara a prezentat piesa Irozii, pluguşorul şi frumoasele colinde între care n'au lipsit versurile lui RaduGyr: "A venit şi aici Crăciunul, luminându-ne surghiunul...

* * *

Hamilton/Ontario.—In localul Casei Române din localitate a avut loc în ziua de 18 Ianuarie 1953 alegerea noului comitet al parohiei Ort. Române "Invierea" pentru anul 1953. Au fost alese următoarele persoane: Preşedinte, Dl Leon Flutur; Vice-Preşedinte, Dl George Ursu; Secretar de şedinţe, Dl Valeriu Zamfir; Secretar financiar, Dl Nicolai Zelea; Casier, Dl Andrei Todorete; Epitropi, dnii Fred Cocotano, Andrei Strienco, Ioan Butuşel; Controlori, dnii George Haizea şi Grigore Bucureşteanu.

* * *

24 Ianuarie la Windsor.—La biserica Sf. Gheorghe din Windsor s'a serbat ziua Unirii Principatelor. Cu această ocazie s'a oficiat un Te-Deum de către părintele Nestoriam Cicală, parohul bisericii, la care au luat parte Preşedintele Cons. Parohial Dl Gheorghe Spoială; Dl Corchis, Vice-Preşedinte şi un mare număr de români cu veche aşezare, precum şi cei noi sosiţi, printre cari se notează Comandor Dima cu Doamna, Dl Iosif Capatina cu Doamna, Dl Ciuntu Chirila, Dl Mihai Popenas cu Doamna, Dl Eugen Sara, Dl Gh. Oancea, Dl Paul Forgaci şi alţii.
A urmat cuvântarea ocazională a Domnului Profesor Lungu Dumitru despre:
24 Ianuarie 1859, din care extragem.—Se commemorează azi o zi mare de înfăptuire românească, 24 Ianuarie 1859. Acum 94 de ani, Românii din cele două principate, Moldova şi Muntenia, au rupt zidul de ură şi vrăjmăsie şi s'au unit în acelaş cuget. Adunarea românilor din cele două principate şi-a ales conducere nouă în persoana lui Alexandru Ioan Cuza.

FRANTA

Asociaţia Românilor Catolici.—In cadrul şedinţei din 8 Noemvrie 1952, ţinută la Sediul Misiunii Catolice Române, din 38, rue Ribéra, Dl Dr. Paul, Vice-Preşedintele Asociaţiei, a făcut o comunicare despre "Judaism şi Creştinism", iar Dl Prof Claudiu Isopescu, Preşedintele Asociaţiei, a rostit o scurtă cuvântare despre Nicolae Bălcescu, dela a cărui moarte se împlinesc 100 de ani.

* * *

Comitet de ajutorare.—Sub augusta preşedinţie a M. S. Reginei Elisabeta, a luat fiinţă la Paris un comitet de doamne, pentru ajutorarea refugiaţilor români şi a francezilor expulzaţi din R. P. R.
Pentru colectarea sumelor de bani necesari acestei opere caritative, M. S. Regina Elizabeta a luat iniţiativa organizării—în locuinţa Sa din Neuilly—a unei serii de conferinţe şi concerte. Multe personalităţi din lumea culturii şi artelor din Franţa, şi-au dat deja preţiosul lor concurs.

* * *

Emisiuni religioase în Limba Română, la Radio Paris.—Secţiunea de limbă română a Postului de Radio Paris a inaugurat în cursul lunei Noembrie, ora religioasă. Emisiunile acestei ore au loc în fiecare Duminică, la orele 19, pe lungimile de undă 25,7 şi 35.
In cadrul primei emisiuni au vorbit Dl Prof. Mircea Eliade şi Pr. Virgil Pârvănescu.
Corul de sub conducerea Părintelui Vasile Zăpârţan, a imprimat pe discuri mai multe cântece religioase, pentru a fi utilizate în cadrul acestor emisiuni.

* * *

Din activitatea Asociaţiei Studenţilor.—Asociaţia Studenţilor Români refugiaţi în Franţa "Jeunesses Universitaires de la Roumanie Libre" şi-a inaugurat activitatea din acest an şcolar prin conferinţa Dlui Leontin Constantinescu, despre "Probleme actuale ale Federalismului european". Conferinţa a avut loc în ziua de 15 Noembrie 1952, la Salle des Sociétés Savantes şi a fost urmărită de o numeroasă asistenţă.

* * *

In şedinta Adunării Generale a Asociaţiei Studenţilor, ţinută în ziua de 15 Noembrie 1952, a fost ratificată hotărârea comitetului, de aderare la Federaţia Studenţilor Români din Străinătate, din care studenţii români din Paris nu făceau încă parte.

* * *

Căsătorie.—Sâmbătă, 22 Noembrie 1952, s'a celebrat în Capela Misiunii Catolice, căsătoria Dlui Ionel Eitel, fost ofiţer, cu domnişoara Bergerac.

* * *

Festivalul Centrului Ziariştilor.—Centrul Ziariştilor şi Publiciştilor Români Democraţi din Exil, a organizat în seara zilei de 29 Noembrie, un festival, cu ocazia împlinirii a 100 de ani dela moartea lui Nicolae Bălcescu.
După o scurtă cuvântare a Dlui C. Arsenie, Preşedintele Centrului, a conferenţiat Dl Leon Negruzzi, despre "Nicolae Bălcescu şi timpurile de astăzi". A urmat apoi un program artistic, la care şi-au dat concursul dnii Mircea Dimitriu, Ovidiu Birceanu şi Iacob Topârdel.
Corul de sub conducerea Părintelui V. Zăpârţan a executat "Desteaptă-te Române" şi "Pe-al nostru steag".

* * *

Parastas.—Duminică, 30 Noembrie 1952, împlinindu-se 14 ani dela asasinarea Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, s'au oficiat servicii religioase la amândouă bisericile româneşti din Paris.

* * *

Astru.—In continuarea seriei de conferinţe organizate de Asociaţia Studenţilor Români Uniţi (ASTRU) Filiala Paris, la sediul Misiunii Catolice, Duminică, 30 Noembrie 1952, a conferenţiat R. P. Dalmais, călugăr dominican, despre "Crăciunul ca sursă de credinţă".

* * *

Sărbătorirea zilei de 1 Decembrie.—Ziua Alipirii Transilvaniei—1 Decembrie—a fost sărbătorită la Paris, printr'un reuşit festival organizat de Asociaţia Studenţilor.
După o scurtă alocuţiune a dlui Alphonse Juilland, Preşedintele Asociaţiei şi cuvântul dlui Theodor Cazaban, în numele studenţilor, a conferenţiat dl Romulus Boilă.
In a doua parte a festivalului, s'a desfăşurat un program de cântec şi poezie ardeleană la care şi-au dat concursul; dna Coca Meyer dşoara Hortansa Cizek precum şi dnii Romeo Pepino-Costea, Nicolae Furlugeanu, Adrian Ghinescu şi Jacob Topârdel.

* * *

Meetingul oprimaţilor.—In seara zilei de 2 decembrie 1952 în Sala Wagram a avut loc un meeting internaţional al refugiaţilor din ţările oprimate de comunism, organizat de l'Union pour la Défense des Peuples Oprimés pentru comemorarea a cinci ani dela întemeierea ei.
Au luat cuvântul numeroşi oratori foşti miniştri, deputaţi, şi senatori, aparţinând diverselor partide politice franceze, precum şi reprezentanţi ai tuturor ţărilor de dincolo de cortina de fier. In numele României a vorbit Dl Titeanu, fost ministru.

* * *

Cărţi—In cursul lunei Noembrie au apărut în vitrinile librăriilor pariziene, cărţile "La seconde chance" de Const. Virgil Gheorghiu, "Stalin m'a dit" de Camil Ring, "Inventaires", poeme de Gheorghe Gheorghiu, "La Roumanie sous la botte soviétique" de René Theo şi "Le calvaire des catholiques en Roumanie" de Gérad Stéphanesco.

* * *

Oficiu de librărie.—La Biserica Ortodoxă Română, din 9 bis, rue Jean de Beauvais, a luat fiinţă un oficiu de difuzare al cărţilor româneşti, editate în exil (Editura "Cartea Pribegiei", "Omul Nou", etc,). Cărtile pot fi procurate Duminica dela dl Ion Stănescu, iar în cursul săptămânii dela Pr. V. Pârvănescu.

* * *

Cursuri şcolare pentru copiii români.—In scurt timp vor începe la ambele biserici româneşti din Paris cursuri scolare pentru copiii români. Cursurile vor consta din limba română, istoria şi geografia României, cântul şi religia.

* * *

Serbarea Pomului de Crăciun la Paris.—Comitetul de doamne romănce de sub preşedinţia M. S. Regina Elisabeta, —Prinţesa a României—a organizat anul acesta o frumoasă serbare a Pomului de Crăciun în saloanele societăţii studenţilor americani din Blvd. Raspail. Această serbare s'a bucurat şi de sprijinul celor două biserici române (ortodoxă şi catolică) din Paris.
După cuvântul de deschidere rostit de dl Prof. Mircea Eliade, corala franco-română (înfiinţată de Părintele Zăpârţan) a executat câteva colinde de Crăciun. Apoi Dna Coca Meyer şi dl N. Furlugeanu au prezentat un sketch întitulat "Crăciunul în Bucureştiul de altă dată", care a fost viu aplaudat.
Dna Stefania Ghinescu a declamat cu deosebit talent poezia "O fată mică se'nchina" de Tudor Mainescu.
"Moş Crăciun" (întruchipat de dl Constantin Ghinescu) a vorbit copiilor despre România şi le-a împărţit daruri.
Un bogat bufet a reunit apoi pe cei prezenţi în jurul M. S. Reginei Elisabeta.
Pentru reuşita acestei serbări s'au ostenit: secretara M. S. Reginei Elisabeta, părintele Zăpârţan şi doamele din comitetul patronat de M. S. Regina Elisabeta. (Amintim că din acest comitet fac parte Doamnele: Prinţesa Brâncovan, Franasovici, Gafencu, Eliade, Soneriu, Roseline Bernard, Karmitz, Sanua-Seymour).

* * *

Serbarea Unirii Principatelor Române.—Cu ocazia comemorării Unirii Principatelor Române, "Asociaţia Studenţilor Români din Franţa" a organizat o frumoasă serbare care s'a desfăşurat Sâmbătă 24 Januarie, la orele 21, în sala "St. Severin" din Paris.
După conferinţa Dlui Neagu Djuvara.—care a vorbit în cuvinte pline de simţire românească despre Actul Unirii—a urmat un bogat şi variat program artistic.
Corala română, dirijată de Pr. Vasile Zăpârţan, a executat câteva cântece patriotice şi populare, care au fost viu aplaudate.
Au declamat admirabil: Dna Coca Meyer şi Dra Ortansa Cizek (poezii de G. Coşbuc şi Stefan Baciu).
Un succes deosebit au avut Dnii Florică şi Buică, cei doi tineri care au fost răsplătiţi cu aplauze entuziaste, pentru felul cum au interpretat cântecele şi jocurile româneşti cu muzicuţile.
Au urmate apoi o serie de jocuri româneşti, executate de un grup de tineri români şi francezi.
In partea doua a programului Dna Stefania Ghinescu a declamat cu mult talent artistic, fabula "Gura lumii" de Vasile Militaru.
Dl Nicolae Furlugeanu a interpretat cântecele "Mă întorc la tine, Bucuresti!" şi "Roata morii" Apoi, a citit fabula "Berbecul şi oile" scrisă de d-sa, care a fost aplaudată de asistentă.
Au mai declamat dnii Mihai Dodolci şi Romeo Costea Pepino, foşti artişti de teatru la Bucareşti.
Serbarea a luat sfârşit al orele 23,30—cu "Hora Unirii".

* * *

In Nordul Franţei, activeaza cu multa râvnă şi frumos succes o "Asociatie Franco-Română", condusă de un comitet ales la 23.XI.1952.
Preşedinte, Stefanescu A.: Vicepreşedinte, Macarie, Gh.; Secretar, Popa Mircea; Casier, Daniliuc, P.; Cenzori, Capelaru Elena şi Droc Vasile.
Intre membri de onoare figurează deputaţi francezi, Consiliarul general al Departamentului de Nord, primarul din Lille, industriaşi, etc.

GERMANIA

Ziarul Hattinger Zeitung din Germania publică, la 16 Dec. 1952, un articol sub titlul: "Rezistenţa în Carpati n'a murit" şi subliniază că locuitorii Carpaţilor s'au prezintat totdeauna cu hotărâre şi destoinicie în faţa duşmanului.
Ei continuă să fie şi astăzi în fruntea rezistenţei subterane.
Garda de fer neînţeleasă în atâtea rânduri pentru faptul de-a se fi ridicat împotriva regimului de corupţie inaugurat de perechea Carol-Wolf, a primit din aceşti munţi sporul ei cel mai autentic şi se afirmă tot mai insistent că n'a murit.

München.—In zilele de 29 şi 30 Noembrie 1952, a avut loc la München, un ciclu de conferiţe de studii, organizate de "Institutul Sud-Est European" din München şi de "Opera Culturală a Germanilor din Sud Est".
Conform ordinei de zi, a fost discutat între altele şi studiul bolşevizării Europei de Sud-Est şi în special acela al României. Referatul introductiv, foarte amănunţit şi documentat a fost făcut de Dl H. Hartl.
O altă temă a fost aceea a situaţiei Bisericilor, care a fost desbătută pe baza referatelor Monsignorului Bütner, pentru Biserica Catolică; prof, Dr, H. Koch, pentru Biserica Ortodoxă şi Dr. Maurer, pentru Biserica Evanghelică.
La această adunare au luat parte, în frunte cu Subsecretarul de Stat Dr. O. Schreiber, peste 60 de profesori şi specialişti germani în problemele Sud-Estului. Au asistat deasemeni, luând parte la desbateri, Dl Grigore Manoilescu, Sf. Sa Părintele Dr. Florian Müller şi Dl Ing. Virgil Velescu.

* * *

München.—"Comitetul de Organizare pentru Sărbătorirea Poetului ADAM-MULLER GUTTENBRUNN", de sub conducerea Dlui Prof. Dr. Fritz Valjavec, cu ocazia împlinirii a 100 de ani dela naşterea poetului german ADAM-MULLER GUTTENBRUNN, originar din Banat, a organizat o festivitate, care a avut loc la München, în ziua de 28 Noembrie 1952.
Cuvântul festiv a fost rostit de către Preşedintele Parlamentului German, Dl Dr. Hermann Ehlers.
Toţi oratorii au subliniat bunele legături dintre poetul Adam-Müller Guttenbrunn şi Români, cu care a luptat împreună, împotriva tendinţelor de maghiarizare.
Românii au fost reprezentati prin Dl Grigore Manoilescu şi Dr. Constantin Sassu, Preşedintele Asociaţiei Românilor din Germania de Sud.

* * *

Colonia română din München, a sărbătorit Unirea Transilvaniei cu Patria-Mumă (1 Decembrie 1918), printr'un Te-Deum săvârşit de către Sf. Sa Părintele Dr. Flaviu Popan, în ziua de 7 Decembrie 1952.
In cuvântul festiv, rostit cu această ocazie, Părintele Popan a scos în evidenţă însemnătatea Unirii, pentru Transilvania.
Pomenind personagii din generaţiile cari au participat la actul Unirii, a specificat că parte dintre aceştia, acum după trei decenii, se află întemniţaţi de către cutropitorii bolşevici, din cauza susţinerii luptei întru apărarea credinţii în Dumnezeu.

* * *

Asociaţia Românilor din Germania de Sud, a ţinut obişnuita Adunare generală, în ziua de 7 Decembrie 1952.
Sedinţa Adunării a fost deschisă de către Dl Dr. Constantin Sassu, Preşedintele Asociaţiei, după care, conform ordinei de zi s'a dat citire raportului de activitate şi gestiune pe anul administrativ 1951/52, precum şi raportului Comisiei de cenzori. Ambele rapoarte au fost aprobate în unanimitate de către Adunarea Generală. Descărcarea Comitetului a fost deasemeni aprobată de către Adunarea Generală.
Desemnându-se biroul pentru alegerea noului Comitet şi a Comisiei de cenzori, Adunarea Generală, prin unanimitate de voturi, alege pe următorii:
Preşedinte, Dr. Constantin Sassu; Vice-Preşedinte, Colonel Dumitru Alexandrescu; Secretar General, Av. Laurian Talnariu; Casier şi Adtor de bunuri, Miron Balasescu; Membri în Comitet: Prof, Iosef Matejka, Av. Virgil Popa, Locot, Oreste Zotta, Dr. Med. Victor Apostolescu, Av. Gheorghe Gudi, Prof. George V. Cârsteanu şi Inst. Gheorghe Branea.
In comisia de cenzori sunt aleşi: Preşedinte, Scarlat Prescornitoiu; Membri, Petre Vaida şi Inst. Grigore Scorochirja; Supleanţi, Chircu Atanasie, Badescu Ion şi Popp Petre.

* * *

Implinindu-se trei ani dela asasinarea Lt. Col. Dan Tetorian, Maiorului D. Eliade şi a actorului Marcel V. Emilian, Sfinţia Sa Părintele Flaviu Popan, a oficiat la München, în ziua de 14 Decembrie 1952, un parastas pentru odihna sufletelor lor.

* * *

Serbarea Pomului de Crăciun la München.

Păstrând tradiţia obiceiurilor sfinte ale sărbătoririi Naşterii Mântuitorului, obiceiuri interzise astăzi în România de către cutropitorii bolşevici, Asociaţia Românilor din Germania de Sud, a organizat şi anul acesta, în ziua de 21 Decembrie 1952, obişnuita serbare a "Pomului de Crăciun".
In cuvântul de deschidere al serbării, Dl Dr. Constanin Sassu, Preşedintele Asociaţiei, dupăce pe scurt, scoate în evidenţă însemnătatea acestei serbări, mulţumeste donatorilor cari au contribuit cu darurile lor materiale la realizarea serbării, şi anume: "Asociaţiei Caritas", "Serviciului Ecumenic" şi tuturor celorlalţi compatrioţi, cari prin darurile lor au adus o rază de bucurie copiilor români din pribegie.
Spre deosebire de ceilalţi ani, anul acesta, copii coloniei române au executat cea mai mare parte a programului artistic din cadrul serbării "Pomului de Crăciun".
Au recitat poezii patriotice şi de Crăciun şi au cântat diferite colinde, fetiţele Badescu, A. Popescu şi Florescu. A recitat deasemeni micul Aurel Popp.
Moş Crăciun a împărţit copiilor prezenţi la serbare diferite cadouri, restului de copii din zona americană a Germaniei, trimiţându-li-se darurile cuvenite, prin poştă.
Corul a executat colinde de Crăciun.

* * *

Sfinţia Sa Părintela Vasile Mărgineanu, noul Preot al Misiunei Române Catolice, pentru refugiaţii români din Zona americană a Germaniei, a început oficierea Sfintei Liturghii, în fiecare Duminică, la München, încă de la 1 Ianuarie 1953.

* * *

Asociaţia Românilor din Germania de Sud, a organizat la München în ziua de 10 Ianuarie 1953, o serbare care a avut ca scop strângerea fondului necesar pentru restaurarea mormintelor soldaţilor-eroi români, căzuţi jertfa primului războiu mondial.
Mormintele, în număr de 6, se află în oraşul Regensburg.
Cu concursul Companiei de Teatru de sub conducerea Dlui Prof. Josef Matejka, s'a prezentat piesa de teatru "O noapte furtunoasă" de I. L. Caragiale, care s'a bucurat de o deplină reuşită, artiştii români cari au interpretat rolurile, atrăgându-şi în repetate rânduri, aplauzele spectatorilor, peste trei sute la număr.
Din donatiile de diferite obiecte făcute de către membrii Coloniei române din München, şi a compatrioţilor dinrestul Zonei, s'a organizat o tombolă al cărei câştig, împreună cu alte realizări băneşti rezultate din serbare, în total 400 DM, a fost vărsat fondului pentru restaurarea mormintelor amintite mai sus.

* * *

Duminică 18 Ianuarie 1953, Sfinţia Sa Părintele Vasile Mărgineanu, a oficiat la München un parastas pentru Ion I. Moţa şi Vasile Marin, căzuţi pe câmpul de luptă al Majadahondei, în războiul deslănţuit întru apărarea credinţei în Dumnezeu.

* * *

Biblioteca "Mihail Eminescu" din Delmenhorst-Germania, prezintă date despre activitatea ei în cursul anului 1952.
143 de persoane s'au servit de cărţile şi revistele acestei biblioteci,
Fiecare Român pribeag a găsit în această instituţie de cultură adăpost şi odihnă spirituală. Cele 911 volume au întărit credinţa multora şi legăturile ce s'au luat cu populaţia germană şi alte institutii de cultură au contribuit la cunoaşterea primejdiei ce apasă astăzi omenirea întreagă.

STIRI DIN SPANIA

MADRID

In noaptea de 24 Decembrie 1952 s'a oficiat slujba Naşterii Domnului în Capela Căminului Misiunei Vaticanului de preotul Al.Mircea. A participat aproape întreaga comunitate română.

In ziua de 25 Decembrie emisiunea română a postului de radio-difuziune spaniol a transmis pentru cei prigoniţi din Tară colinde şi cântece ocazionale.

* * *

Pentru 11 Ianuarie 1953 a fost convocată adunarea generală a comunităţii Românilor din Spania pentru alegerea unui nou comitet,

Dl. Georgel Demetrescu a făcut o dare de seamă despre activitatea anului trecut.

Dl.C.Popovici a cetit raportul cenzorilor.

Adunarea Generală a aprobat gestiunea prezintată.

Comisiunea interimară ce-a rezolvit noi cereri de inscriere în comunitate şi-a condus alegerile a fost compusă din: presedinte, Dl. Dan Geblescu şi membri, dnii Dr. Crişu Axente şi Ovidiu Stănescu. Rezultatul votării a fost următorul: Preşedinte, Georgel Demetrescu; Vice-Preşedinţi, Ciril Popivici şi Nicolae Maritzia; Secretar General, Ilie Vlad Sturza; Casier, Dr. Ion Fleşeriu; Membri: prof. ing. I. Protopopescu, Dna Zoe Sturza, Traian Popescu, Aurel Răuta, Gh. Uscătescu şi Dr. Valeriu Turgai, Cenzori: Dan Geblescu, Crişu Axente şi N. Stefănescu-Govora.

* * *

13 IANUARIE

In biserica din Majadahonda s'a oficiat un parastas pentru odihna sufletelor eroilor noştri I. I. Moţa şi V. Marin, de faţă fiind grupul legionarilor din Spania, Dl. Luis Beneyto şi autorităţile locale. Dupa terminarea slujbei religioase, toţi cei prezenţi s'au deplasat la cruce, unde s'a depus o coroana de lauri. A vorbit Dl. Puiu Traian şi corul a intonat imnul Moţa-Marin.

* * *

La 18 Ianuarie 1953 profesorii şi elevii unui colegiu militar din Madrid, au participat la liturghia oficiată în biserica sătească din Majadahonda, de unde s'au îndreptat cu toţii la cruce, ca să depună o coroană pe locul jertfei.

Subdirectorul Colegiului, Dl. Figueroa, a făcut o lecţie elevilor despre însemnătatea şi valoarea martirilor români căzuţi în apărarea Crucii. In numele Mişcării a mulţumit Dl. Puiu Traian, iar Dr. Turgai a vorbit în spaniolă despre trecutul Mişcării Legionare. Tineretul a cântat imnul spaniol şi-o strofă din "Sfântă tinereţe Legionară". Au mai participat Ing. Sorici şi Gr. Malcasian.

* * *

La 20 Ianuarie 1953, Monseniorul John C. Kirk a părăsit Madridul cu destinaţia Roma, unde funcţionează ca director spiritual al tuturor Românilor catolici sau uniţi din Europa Occidentală.

* * *

PALABRAS PRONUNCIADAS POR EL CAPITAN RUMANO OPRIS, EN SU DESPEDIDA AL TERCIO "DUQUE DE ALBA"

"Mi patria y la vuestra están unidas por lazos históricos de sangre, y así lo demostraron los legionarios ION MOTA y VASILE MARIN, cuando el 13 de enero de 1937, combatiendo bajo el guión de la VI Bandera, sucumbieron gloriosamente en Majadahonda, formando parte de esta heroica legión a la que hoy nosotros nos sentimos orgullosos de pertenecer.

Aquella fecha nunca la olvidará el pueblo rumano y España tampoco la olvida."

"En nombre de mis compañeros, y del mío propio, me permito darles mis más afectuosas gracias a todos, por la acogida, amistad y cariño que nos han demostrado."

"Antes de hacer punto final, quiero dedicar en mi despedida la admiración que en mi espíritu ha causado el conocimiento de este magnífico soldado que vosotros tenéis el honor y orgullo de mandar, como es el que forma en vuestras unidades; legionarios incomparables en la paz y en la guerra, que siempre están alegres y dispuestos a morir en la lucha, en defensa de su España y de su heroica legión.—Capitán del Ejército Rumano, NICOLÁS OPRIS OPRIS."

BARCELONA

— In ziua de 30 Noembrie 1952 s'a oficiat un parastas în Barcelona, de către Părintele Gheorghe Gabor, pentru odihna sufletelor Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor. Au luat parte legionarii şi prietenii lor spanioli.

* * *

— In ziua de 26 Decembrie 1952, orele 13, s'a transmis prin postul de Radio Barcelona ,un program compus din colinde româneşti de Crăciun, interpretat de corul de fete al Acţiunei Catolice din Barcelona, condus de profesoara Mercedes Salietti. Perfectiunea şi entuziasmul cu care aceste fiice ale Barcelonei au învăţat şi interpretat cântecele noastre, sunt o dovadă în plus a nobleţei sufletului spaniol, care întotdeauna ne-a înţeles durerile şi trăeşte alături de noi marea dramă românească.

* * *

— In ziua de 28 Decembrie 1952, s'a organizat de către Părintele Gheorghe Gabor, cu ajutorul preţios al prietenilor spanioli din Barcelona, o frumoasă serbare a datinilor de Crăciun.

In prezenţă unui numeros public, serbarea a început cu o simţită cuvântare a Drei Angeles Matas. Aceastâ mare prietenă a României a scos în evidenţă credinţa şi puterea de rezistenţă a poporului român, şi şi-a manifestat ferma convingere ca şi astazi, ca ieri şi totdeauna, Poporul Romanesc îşi poarta demn crucea lui şi nici-o forţă, oricât de demonică ar fi ea, nu-i va putea suprima existenţa şi nici altera sufletul profund creştin deoarece el poseda şi ştie să mânuiască cele mai puternice arme de rezistenţă: credinţa în Dumnezeu şi setea de libertate.

Au urmat colinde, cântece şi dansuri naţionale, executate de corul de fete al Acţiunei Catolice din Barcelona.

Maestrul Castells, profund admirator al folclorului nostru, a interpretat la pian un bogat program de dansuri naţionale româneşti.

Dl. José Matas a recitat câteva poezii, traduse de Dsa din limba română.

Serbarea s'a terminat cu cuvântul de încheiere rostit de către Părintele Gheorghe Gabor.

* * *

— In ziua de 13 Ianuarie 1953 s'a oficiat în capela călugărilor Franciscani din Barcelona un parastas pentru odihna sufletelor lui Ion Moţa şi Vasile Marin. Au slujit Sf. Lor Preoţii Gheorghe Gabor şi Al. Mircea.

* * *

— Părintele Gheorghe Gabor a oficiat în ziua de 24 Ianuarie 1953—Unirea Principatelor—un Te-Deum, în prezenţa Românilor aflători în Barcelona şi a prietenilor lor spanioli.

24 IANUARIE 1859

Comemorarea Unirii

Principatelor Române.

Comunitatea Românilor din Madrid prin preşedintele ei, Dl. Georgel Demetrescu, a luat iniţiativa sărbătoririi Actului Unirii pământului românesc sub un singur Domn şi un singur steag.

In dimineaţa zilei de 24 Ianuarie s'a oficiat un Te-Deum în biserica Las Salesas de Sf. Sa Părintele Al. Mircea.

La 18h a avut loc o serbare comemorativă în sala festivă a Cercului cultural Medina oferit de secţiunea femenină a Falangei.

Festivitatea a fost deschisă cu un cuvânt ocazional al Directorului general al Radiodifuziunei spaniole, Exc. Sa domnul Jesús Suevos, care ne-a amintit despre unitatea de origină şi destin a poporului spaniol şi român, manifestându-şi increderea nesdruncinată în victoria adevărului şi ferma convingere în eliberarea României.

A urmat conferinţa domnului Dr. Axente Crişu, care a susţinut pe larg şi cu dovezi lupta Românilor din Principatele Moldova şi Muntenia pentru a realiza Unirea, căreia i se opunea Rusia, Turcia şi Austro-Ungaria.

Sprijinul desinteresat al Franţei şi patriotismul clasei conducătoare au pus bazele Unirei celei mari, dela 1918.

La această comemorare, de dimineaţă şi după masă, au participat: Contele Potocki, ministrul Poloniei, prof. Cieker, ministrul Slovaciei, Lubovicz, reprezentantul Jugoslaviei; domnii Draghicevicz, padre Dr. Branco Maric,colonelul Pusici, reprezentanţii Croaţiei, scriitorul spaniol Gomez Tello, Dna şi Dl. Consul General Luis Beneyto, Directorul General al Radiodifuziunei spaniole, Exc. Sa Dl. Jesús Suevos, Dna şi Dl. inspector general inginer Luis Nieto, Dl. Nic. Dimitrescu, ministrul României, Dl. Georgel Demetrescu, preşedintele Comunităţii, majoritatea Românilor din Madrid şi prieteni spanioli.

INTAMPLARI IN TARILE DE DINCOLO DE CORTINA DE FIER

BUDAPESTA

In lagărul din Hortobagy-Puzta, unde trăesc mii de intelectuali "evacuati" este mare lipsă şi mizerie. Nu există lemne de foc nici material sanitar. Viaţa în bordee de pământ este un iad. Mor sute de copii şi bătrâni.

* * *

Consiliul de ministri ungar a poruncit să se ridice lui Lenin o uriaşa statue în Budapesta.

* * *

In industria de oţel dela Salgotarjan se fabrică în serie învelisurile pentru bombe de avion de 100, 250 şi 500 kg. Intre muncitori circulă gluma că sunt "ouă de-ale porumbeilor de pace".

* * *

Incepând cu I Iaunuarie 1953 taina botezului este cu desăvârşire oprită în Ungaria.

Mamele, cari au să nască sunt chemate la oficiile partidului unde se angajează printr'o iscălitură să nu-şi boteze copilul. De teama represaliilor toate mamele iscălesc; dar pe de altă parte preoţii sunt chemaţi pe-ascuns şi botează în taină pe cei noi născuţi.

GERMANIA DE RASARIT

In toată zona rusească, fiecare casă a fost obligată să păstreze pentru controlul zilnic, formulare pentru acei cari locuesc împreună în casă cu scop de a "scuti populaţia de bandiţi şi sabotori".

* * *

Producţiunea industrială a intreprinderilor private a scăzut cu mai mult de 50 % şi măsurile de constrângere ale comuniştilor vor determina în scurt timp ca să expropieze în folosul statului tot ce-a mai rămas proprietate privată.

PRAGA

Anton Zapotozky, şeful partidului comunist ceh şi ministru preşedinte, a spus într un discurs de Crăciun că Naşterea Mântuitorului este o născocire a capitaliştilor. Tot dânsul mărturiseşte că miile de bărbaţi şi femei, ce-au fost evacuaţi din Praga şi alte oraşe erau "*neproductivi*".

* * *

Actiunea partizanilor din Slovacia creste din nou. Seful comunist din Lipiant a fost împuşcat. In Kosice s'au produs mari demonstraţii din princina lipsei de pâine.

* * *

După constatările organului central comunist "Rude Pravo" princina dezastrului în aprovizionarea cu alimente se datoreşte nu numai "culacilor" ci chiar calhozurilor cari au realizat un 40-60 % sub norma ordonată.

* * *

Ministrul-preşedinte, Antonin Zopotocky a citit un raport, în care se constată că producţia muncii din anul trecut a rămas cu 50 % îndărătul normei stabilite şi numai minerii au pierdut 1.500.000 de ore de muncă cu acest prilej a recunoscut că Cehoslovacia este departe să fie un paradis al muncii.

SOFIA

Zahăr nu se găseşte de săptămâni întregi nici într o prăvălie de stat. Se eliberează numai din depozitul statului pe bază de reţetă medicală în cazuri urgente.

* * *

In judeţul Cavarna a fost descoperit un zăcământ de petrol. Populaţia a fost evacuată pe o distanţă de 20 km².

Au început lucrările de amenajare a 15.000 de deţinuţi a unui lagăr de concentrare.

* * *

După gazeta comunistă "Trud" s'au descoperit neglijenţe şi mari fraude la cantinele muncitoreşti din Sofia.

VARSOVIA

Mareşalul Rokosowsky a stabilit în planul de reformă a armatei poloneze, ca gradele de serviciu, însemnele şi îmbrăcămintea exterioară să fie adaptate 100 % celor sovietice.

* * *

Polonia "progresează" în sectorul economic. Guvernul polonez a desfiinţat cu prilejul anului nou raţionalizarea alimentelor şi articolelor de îmbrăcăminte. Lefurile au fost mărite cu 12-40 %. Imediat, ca o consecinţă a acestei măsuri, s'au urcat preţurile alimentelor şi îmbrăcămintei dela 80-100 %. Capacitatea de organizare comunistă falimentează şi în domeniul economiei sociale, al standardului de viaţă strict necesar cetăţeanului.

* * *

Persecuţia religioasă în Polonia s'a întins în suprafaţă şi'n adâcime.

* * *

"Tribuna Ludu" organul central al partidului, scrie într'un articol că, din pricina proastei organizări economice, aprovizionarea cu pâine a centrelor muncitoreşti nu funcţionează. Muncitorii pleacă flămânzi la lucru.

* * *

Gazeta poloneză "Glos Pracy" scrie într'un articol despre mizeria din barăcile minei Babina, unde păturile sunt pline de păduchi; cearşafurile negre ca podeaua; lipsă de săpun (înainte de trei luni s'a împărţit ultima bucăţică) cămăşi.

IULIU MANIU

a împlinit 80 de ani

Considerăm ca o datorie de inimă să însemnăm în acest loc aniversarea vârstei de 80 de ani, ce-a împlinit-o Iuliu Maniu la 8 Ianuarie 1953.

Astăzi zace în temniţă neagră, aruncat cu aceiaşi bestialitate, nedreptate şi lipsă de scrupul ca pe vremuri Căpitanul.

Nu ne îndoim că din suferinţa lui va rezulta biruinţa ce se va lega într' un fel cu aceea care creşte din moartea martirică a miilor de tineri, de ieri, de azi şi de mâine.

Dumnezeu să-i uşureze încercarea dureroasă dela sfârşitul vieţii sale.

REPRODUCEM

după manifestul adresat poporului român, redactat de N. Bălcescu la 1850, următoarele:

"Defăimătorii mişcării patriotice, Muscalii şi ciocoii, aprigii duşmani ai Românului, ne învinovăţiseră ...ca o stavilă a fericirii poporului; şi pe când ne aruncau în temniţi, ne băgau în lanţuri, ne goneau după pământul părinţilor noştri, ei ziceau că o fac cu un scop de filantropie, ca să scape ţara de lucrăturile prin care noi o duceam pe calea pieirei, şi se chezăşuiau că ei şi numai ei vor intemeia fericirea poporului".

STIRI DIN TARA SUBJUGATA

Ziarul "Glasul Transilvaniei" organ al partidului comunist cere într'un articol, ca toate fabricele, institutiile, scolile, brigăzile, colhozurile, societătile, etc., cari mai poartă numele "Ana Pauker" să-l radieze, pentru că este odios.

* * *

Tot mai dese sunt atacurile venite dela centru, şi difusate pe toate căile, împotriva melodiilor cântecelor populare româneşti, sub motiv că sunt melancolice şi idilice, că preamăresc din cale afară legătura cu glia strămoşească, ceea ce este considerat ca o reacţiune capitalistă. Un remediu împotriva acestei insuficiente, indică gazetele şi toate măsurile de propagandă, este introducerea melodiilor şi dansurilor progresiste sovietice, căci ele sunt libere, deschise lumei întregi şi iubitoare de "pace".

* * *

Toate vasele de pasageri de pe Dunăre cari ajungeau până la Viena sunt scoase din circulaţie şi transformate în remorchere. 14 vase au suferit astfel de schimbări în ultimii doi ani.

* * *

"Astra-Vagoane" şi "Steagul Roşu" Bucureşti au lucrat anul trecut exclusiv pentru "export" în Uniunea Sovietică. Au fost predate, pe măsură ce vagoanele erau terminate, experţilor ruşi. Până acum se ştie de 150 vagoane-cisterne şi 100 vagoane pentru persoane şi mărfuri.

* * *

Trupe sovietice noi sosite în Cisnădie (Ardeal) au sechestrat în întregime 30 % din casele oraşelului. Locuitorii au fost nevoiţi să-şi părăsească locuinţele în 12 ore; luându-şi stricul necesar cu ei.

* * *

In "Luptătorul bănăţean" a apărut un articol în care sunt criticate foarte aspru neajunsurile cu casele muncitorilor dela Reşiţa, clădite în vremea comunismului, cari n'au lumină, canalizare, burlane, acoperis, etc., etc. Incă de-acum un an o comisiune trebuia să constate răul, care nu dispare. "Ce folosesc toate întrecerile muncii noastre, dacă, nici în aparenţă nu se acordă atenţia cuvenită prosperităţii noastre? Noi cerem cu toată hotărârea îndreptarea mizeriei".

* * *

In cei 4 ani din urmă sau deschis în regiunea Suceava 57 de şcoli elementare şi 8 secţiuni cu limba de predare ucraineană.

Să mai spună cineva că Ruşii nu urmăresc să ne înghită.

* * *

La Universitătile din Cluj şi Timişoara sunt 16 facultăţi cu limbă de predare maghiară; plus "Vlaşca şi Teleormanul" dela Tg. Mures.

* * *

Scânteia face aspre reproşuri responsabililor cu propagarea ştiinţei şi culturei, constatată insuficientă în multe părţi ale Tării.

* * *

România are 86 de aerodromuri gata la dispoziţia aviaţiei sovietice. Mai sunt încă nouă în construcţie.

* * *

Se lucrează cu asiduitate la dublarea liniei Bucureşti Timişoara, după lărgimea liniei ferate sovietice. Si se vor face legăturile direct din Bucureşti cu linia sovietică. Se înţelege bine scopul.

* * *

In Oct. 1951, generalul maior Nicolae Fulga, comandantul forţelor aeriene din RPR s'a dus să inspecteze Tecuciul. La conferinţa anunţată au participat: col. Victor Dumitrescu, Locot. Coloneii Petru Agheici, Anatol Sikorski, Andrei Dan, 15 ofiţeri piloţi. După conferinţa technică scurtă a urmat declaraţia politică: Vom regăsi pe toţi acei ce-au dezertat din ţară şi vom regula socotelile cu ei, când vom defila pe străzile Parisului şi Londrei.

Un "general" tot ştie el ceva, sau aude pe la uşile superiorilor lui măcar, dar ceeace este cert, este pregătirea agresivă a sovieticilor.

* * *

După un comunicat al Ministerului Instrucţiei Publice, există în Sibiu 8 şcoli elementare pentru germani şi 2 pentru maghiari, precum şi-un institut pedagogic pentru pregătirea elementelor germane.

* * *

La Arad au sosit 80 de copii coreeni, cari au fost împrăştiaţi pe la familii.

* * *

Profesorii dela Facultatea de Drept din Bucureşti, Moses Schreiber şi Samuel Olstein, avansaţi la gradul de ofiţeri ai miliţiei, au apărut la cursuri în uniformă.

* * *

La Bucureşti s'a deschis un curs pentru specialişti radiotechnici cari sa se ocupe cu problema emisiunilor din Vest.

* * *

Lagărele din R. P. R. progresează. Lângă Bucureşti s'a mai înfiinţat unul sub denumirea de "Rahova 3", în care au fost internaţi până acum 3000 de "evacuaţi", cari vor fi întrebuinţaţi la canalul "Dâmboviţa".

* * *

In cinstea păcii au răsărit în RPR 360 de brigăzi muncitoreşti "voluntare".

* * *

Unde-i pacea?

Regiunea dintre Sibiu şi Cislău a fost declarată zonă închisă de organele armatei române. Sârmă ghimpată, santinele şi posturi mobile opresc orice intrare străină, pentru ca să nu se afle că acolo se pregătesc cele mai mari depozite de muniţii în subterane enorme, cu uzină electrică proprie, încăperile fiind îmbrăcate cu pereţi de beton de grosimea metrilor.

* * *

S'a mărit aerodromul din Craiova (80 km. depărtare de graniţa sârbească). Avioanele de vânătoare dela Ianca lângă Brăila au fost transportate la Craiova.

* * *

Flota comercială română complect la dispoziţia Sovietelor face naveta între Odesa şi Durazzo-Valona, transportând pentru armata albaneză tot felul de maşini şi arme, avioane şi submarine descompuse.

* * *

500 de preoţi ortodocsi au fost adunaţi într'un lagăr lângă Ploeşti, pentru că nu s'au supus ortodoxiei progresiste a Moscovei.

* * *

In Dobrogea staţionează în momentul de faţă cam 50.000 de soldaţi sovietici, stăpâni pe toată circulaţia drumurilor.

* * *

In ultimele sătămâni au fost arestaţi sau suspendaţi din serviciu mai mult de 100 ofiţeri activi, între cari mulţi din divizia "Horia, Cloşca şi Crişan", educaţi dintru început în Rusia.

* * *

In "Viata sindicală" din Bucureşti a apărut o dispoziţie, că nu se mai permite întrebuinţarea cutiilor de tinichea pentru conserve, decât acele destinate "exportului în Rusia". Pentru consumul intern se recomandă borcane desticlă.

PROCESUL DE LA PLOESTI

Sentinţa

în procesul intentat unor ingineri şi funcţionari din industria petrolului,

pronunţată la 12 Februarie 1952 de către tribunalul militar teritorial Bucureşti deplasat la Ploeşti, unde au avut loc desbaterile ce-au durat 2 zile.

Au fost condamnaţi la *temniţă grea pe viaţă:*

— Cristodulo Atanasie şi Matasaru Constantin, pentru *crimă de înaltă trădare,*

— Popescu Cezar pentru *complicitate la crima de înaltă trădare.*

Acuzatul Cristodulo Atanasie a mai fost condamnat la 5 ani temniţă grea pentru complot în scop de trădare şi la temniţă grea pe viaţă pentru crima de înaltă trădare.

Matasaru Constantin a mai fost condamnat la 5 ani temniţă grea pentru crima de complot în scop de trădare.

Acuzaţii vor executa padeapsa cea mai grea.

Au fost condamnaţi la *muncă silnică pe viaţă:*

— Alexandrini Alexandru şi Petrisor Petru pentru *complicitate la crima de înaltă trădare.*

— Capsa Constantin pentru *crima de înaltă trădare.*

Au mai fost condamnaţi:

— Pleşoianu Romeo la *25 de ani muncă silnică* pentru *complicitate la crima de înaltă trădare* şi la *25 de ani muncă* silnică pentru *crima de înaltă trădare*

— Paliuc Gheorghe la *20 de ani de muncă silnică* pentru *crima de înaltă trădare,*

— Potescu Constantin la *25 de ani temniţă grea* pentru *complicitate la crima de înaltă trădare* si *25 de ani temniţă grea* pentru *crima de înaltă trădare.*

— Ciupagea Mihai la *25 de ani temniţă grea* pentru *crima de înaltă trădare,*

— Bente Aurel la *20 de ani muncă silnică* pentru *crima de înaltă trădare,*

— Solacolu Ioan la *20 de ani de muncă silnică* pentru *crima de înaltă trădare.*

— Tivi Heinz la *18 ani muncă* silnică pentru *crima de înaltă trădare, la 5 ani închisoare corecţională* şi *173.771 de lei amendă* în folosul băncii de stat al R. P. Române pentru *delictul de nedeclarare şi necedare de aur si devize,*

— Ligner Gheorghe la *15 ani muncă silnică* pentru *crima de înaltă trădare,*

— Alexandrescu Eugen la *10 ani muncă silnică* pentru *crima de înaltă trădare,*

— Costescu Grigore la *12 ani muncă silnică* pentru crima de înaltă trădare,

— Stroie Alexandru, Oprişan Nicolae, Moroiu Traian şi Sava P. Ioan la câte *5 ani muncă silnică* pentru *crima de înaltă trădare prin necredinţă,*

— Posta Dumitru la *4 ani temniţa grea* pentru *crima de înaltă trădare,*

— Iordanescu Stefan la *3 ani temniţă grea* pentru *crima de înaltă trădare prin necredinţă,*

— Gobjilă Anatol la *5 ani muncă silnică* pentru *complicitate la crima de înaltă trădare,*

— Chiselevschi Ioan la *8 ani muncă silnică* pentru *complicitate la crima de înaltă trădare.*

Toti acuzaţii au fost condamnaţi la 3 până la 10 ani degradare civică şi confiscarea averii.

Corespondentul nostru din Buenos Aires desminte informaţia transmisă de domnia sa şi publicată în numărul nostru 15-16, că d-l Vintilă Horia traduce "Destinul naţionalismului".

RUGAMINTE CATRE CETITORI

Nu uitaţi că Libertatea trăeşte din reflexul sufletesc al acelui care doreşte s'o primească şi'n viitor.

Sunt însă unii—împrăştiaţi prin lagăre şi pretutindeni, cari n'o pot plăti.

De aceea, ajutaţi-o pe măsura îndemnului inimei D-Voastră, acei cu posibilităţi materiale.

Avocatul Vasiliu-Cluj

a încetat din viaţa într'un spital din Oxford. Moartea compatriotului nostru se datoreşte unui accident nefericit.

Fie-i ţărâna uşoară!

Rivadeneyra, S. A.—Madrid. ES MANUSCRITO Corespondenta se primeste la LIBERTATEA.—Blasco de Garay, 41.—Madrid.